

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by คุณ Somerset

Converted to PDF Format by veemaster@sangler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote Sangler to all walks of life and to memorize Por Inthapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พรานใหญ่

ป.อินทรปาลิต

กระต่ายผู้สูงอายุ รูปร่างสูงใหญ่อายุในวัยชราแล้ว แต่ยังคงแข็งแรง แต่งกายหอมช่อสวมกางเกงขาสั้นสีทึบ รองเท้าขลุ่ยเท้าสั้น เสื้อเชิ้ตแบบตรวจการเก่าคร่ำคร่า สวมหมวกกะโล่กันแดดสีตุ่นๆ มือหิ้วของพะรุงพะรัง มีเขากวางอย่างสวยงาม ๒ อัน และชกลมอีก ๑ ชกลม ชายผู้นี้กำลังเดินเข้ามาในบ้าน "พัชรภรณ์" ในตอนสายวันหนึ่งซึ่งเป็นวันอาทิตย์

ท่านคือพลตรี พระยากำแพงศึกดาเดชอดีตผู้บัญชาการทหารบกในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช และเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของเจ้าคุณปัจจนิกฯ คบกันมาตั้งแต่หนุ่มแน่น หลังจากเจ้าคุณกำแหงฯ ถูกปลดเกษียณอายุรับพระราชทานเบี้ยบำนาญ เจ้าคุณกำแหงฯ ซึ่งเป็นพ่อหม้ายไม่มีบุตรหลานสืบสกุลก็อำลาพระนครหลวงเดินทางไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในผืนแผ่นดินแห่งหนึ่ง ในตอนใต้ของจังหวัดเพชรบูรณ์ หากความสุขในบั้นปลายของชีวิตด้วยการเป็นนักนิยมไพร คือการท่องเที่ยวป่า แสวงหาความรู้จากธรรมชาติและธรณีวิทยา

เจ้าคุณกำแหงฯ เป็นนายพรานใหญ่ หรือพรานสมัครเล่นที่มีชื่อเสียงโด่งดังในจังหวัดเพชรบูรณ์

ถึงแม้ว่าเจ้าคุณฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไม่ใคร่ได้พบปะกัน มิตรภาพของท่านทั้งสองก็ยังดำรงคงอยู่อย่างแน่นแฟ้น เมื่อเจ้าคุณกำแหงฯ มีกิจธุระลงมากรุงเทพฯ คราวใด ท่านเป็นต้องแวะมาเยี่ยมเจ้าคุณปัจจนิกฯ ที่บ้าน "พัชรภรณ์" เสมอ ซึ่งท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายทุกคนรู้จักท่านดี

เจ้าคุณกำแหงฯ ลงมากรุงเทพฯ เมื่อวานนี้พักอยู่ที่บ้านน้องชายของท่าน ซึ่งเป็นผู้พิพากษามีเคหะสถานอยู่ทางบางกะปิ วันนี้มีเวลาว่างท่านก็รีบมาเยี่ยมเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตั้งใจเอาเขากวางมาฝาก และเครื่องสมุนไพรอันมีค่าเช่นหนังหมี, ติงเหลื่อม, เขากวางอ่อนและชมดเชียงมาให้คุณหญิงวาด

ขณะนี้ ๔ สหาย กำลังนั่งสนทนากันอยู่ในเรือนต้นไม้หน้าตึกใหญ่ มีเจ้าหัวคอปรับนิบัติรับใช้ช้อยู่ตามเคย เจ้าคุณกำแหงเดินตรงเข้ามาหยุดยืนหน้าเรือนต้นไม้และมองดูคณะพรรค ๔ สหาย ท่านเจ้าคุณจำพล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก ได้ดี แต่ ๔ สหายจำท่านไม่ได้ เพราะเป็นเวลาเกือบ ๕ ปีแล้วที่ไม่ได้พบกัน และเจ้าคุณกำแหงฯ ได้ไว้หนวดเครารุงรังทำให้หน้าเปลี่ยนแปลงไป

อาเลี้ยหันมามองดูท่านเจ้าคุณกำแหงฯ โดยบังเอิญ แล้วเขาก็พยักหน้ากับนิกร

"เฮ้ย ตาลุงนั่นถ้าแก่จะมาเรียไรทอดผ้าป่าผิตายกระมังโว้ย"

คราวนี้ พล, นิกร, กิมหงวน, และดร.ดิเรก กับเจ้าหัวต่างหันไปมองดูเจ้าคุณกำแหงฯ เป็นตาเดียว เจ้าหัวรีบลุกขึ้นเดินออกไปหาแล้วพูดกับเจ้าคุณกำแหงฯ อย่างหยิ่งยะโส เพราะไม่ทราบว่าเป็นใคร

"มหาใคร มีธุระอะไร"

เจ้าคุณกำแหงฯ อมยิ้ม

"อ้ายหัวพุดจาให้มันมีสัมมาคารวะหน่อยเถอะวะ"

"อ้าว" เจ้าหัวอุทาน "เดี๋ยวกี้จะตะเข้าให้ท่านนั่นเอง มาขึ้นอ้ายขึ้นอิมี่ชื่อ ลุงรู้จักชื่อฉันเหมือนกันหรือนี่"

แทนที่จะโกรธเจ้าคุณกำแหงฯ กับหัวเราะแล้วพูดเปรยๆ

“ อ้ายคนกรุงเทพฯ มันมักจะวัดกันด้วย เครื่องแต่งตัว ใครแต่งตัวหอมช่อหน่อยก็มักจะถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่งตัวโก้ก็เป็นอ้ายก๊วยเกาะเลวเขาก็ยังนับถือ” พุดจบท่านก็ยกฝ่ามือผลักหน้าเจ้าแห้ว แล้วเดินอวดๆ เข้ามาในเรือนต้นไม้

ดร.ดิเรก ทำหน้าชอบกล

“ เฮ้- ว๊อท อาร์ ยู ”

เจ้าคุณกำแหงฯ อมยิ้ม

“ จำไม่ได้หรือ อ้ายหลานชาย พลตรีพระยากำแหงฯ สักคาเดซยังงิเล่า ”

คราวนี้ ๔ สหายและเจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกไปตามกัน พล, นิกร, กิมหงวน, และ ดร.ดิเรก รีบยกมือไหว้ท่านและมองดูท่านเจ้าคุณด้วยความเคารพนับถือ ต่างคนต่างทักทายท่านและลูกจิ้นยื่นเชิญท่านขึ้นไปบนตึกใหญ่ แต่เจ้าคุณกำแหงฯ ปฏิเสธ วางเข้าของลงบนพื้นและถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กพ่นสีแบบทันสมัยตัวหนึ่ง

“ ประทานโทษ เถอะครับ ” พลพุดอย่างนอบน้อม “ พวกผมจำคุณอาไม่ได้จริงๆ ”

เจ้าคุณกำแหงฯ หัวเราะอย่างใจดี และพูดเสียงดังราวกับฟ้าร้อง

“ ไม่เป็นไร อาไม่ถือหรือก แต่เจ็บใจอ้ายแห้วมันจะตะอะ ”

กิมหงวนยกมือเชกกระบานเจ้าแห้วดังป๊อก

“ กราบขอโทษท่านเสี่ย อ้ายเวร ”

เจ้าแห้วหน้าจะเรียกระบาด คลานเข้ามากราบแทบเท้าเจ้าคุณกำแหงฯ

“ รับประทานกระผมมีตาเหมือนตาตุ่ม รับประทานได้เท่าแต่งตัวหอมช่อไปหน่อยครับ กระผมก็เลยคิดว่าคนบ้านนอก ”

“ อ้ายจิงไร ” เจ้าคุณกำแหงฯ คำ “ ถึงข้าจะแต่งตัวหอมช่อ ลักษณะท่าทางของข้าใครๆ ก็ต้องรู้ว่าข้าเป็นเจ้าคุณพานทอง ”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“ จริงครับ นุคลิกลักษณะของคุณอาสว่างามนัก คิ้วก็คิ้วมังกร จมูกสิงห์โต ปากก็กว้างเหมือนม้าเทศ ”

เจ้าคุณกำแหงฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ พอ - พอ ไม่ต้องวิจารณ์ สะะ สะะยังงิสบายกันดีหรือ เมียๆ ของแกไปไหนหมดละ ”

นิกรยิ้มแก้มคู้ย

“ เมียๆ ของพวกผมไปเที่ยวบางปูกันครับ หมู่นี้เขาแก่เต็นรำกันหน่อย ”

“ เออ จริงสินะ อาอยู่ป่าอาที่รู้ว่า ผู้หญิงสมัยปรมาณูเขาชอบลีลาศกัน รัมบ้า, แซมบ้า, กัวราซ่า, แม้มโบบัมโป แล้วยัง - ท้องโต ” พุดจบเจ้าคุณก็หัวเราะลั่น

นายพัชราภรณ์ทำหน้าที่งน

“ อะไรกันครับคุณอา-ท้องโตเต็นกันยังงิครับ ”

“ อ้อ ท้องโต นะเรอะ ท้องโตยังงิละ ”

คราวนี้ ๔ สหายหัวเราะครืน พลเรียนให้ท่านทราบว่า เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดไปดูการเล็งของบริษัทหลวงรักษา ส่วนเจ้าคุณปัจจนึกฯ พักผ่อนอยู่บนตึก แล้วพลก็ใช้ให้เจ้าแห้วไปเรียนให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทราบว่า เจ้าคุณกำแหงฯ มหาฯ สั่งเจ้าแห้วให้บอกละม่อมรีบจัดเครื่องคิมและบุหรีมาต้อนรับท่าน

ต่อจากนั้น ๔ สหายก็สนทนาไปตามทุกข์สุขของท่านเจ้าคุณกำแหงฯ ท่านเจ้าคุณคุยจ้อ ถือเสียว พล, นิกร , กิมหงวน และดร.ดิเรกเป็นลูกเป็นหลานของท่าน

“คุณอาลงมาธุระหรือลงมาเที่ยวครับ” พลถามนอบน้อม

“อาณะเรอะอ้ายเรื่องที่ยวนะอาหมคอาลัยตายอยากเสียแล้ว ความสุขของอาอยู่ในป่าดง อาลงมาคราวนี้ก็ตั้งใจมาซื้อกระสุนปืน, ยารักษาโรค และเครื่องใช้ในการเดินป่าทำที่จำเป็นต้องมีต้องใช้ อาทิตย์นำต้นเดือนกุมภาพันธ์นี้อาจจะออกล่าสัตว์เป็นการใหญ่เพราะป่าแห้งแล้ง โรคภัยไข้เจ็บไม่มีใครมี บางทีจะถือ โอกาสค้นหาสุสานข้างด้วย”

“สุสานข้าง- - อาเลี่ยคราง “มันเป็นยังไงครับคุณอา”

“ก็ที่ตายของข้างนะซี เจ้าเคยดูหนังเรื่องทารซานหรือเปล่าละ”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“เคยครับ สุสานข้างหมายความว่า ข้างไปตายรวมกันที่นั่นซิไหมครับ”

“เออ- ลูกละ มีชาวป่าคนหนึ่งเขารู้ว่า สุสานข้างอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่ง เขารับอาสาจะพาไป ถ้าหากว่าพบสุสานข้าง มันก็หมายถึงความเป็นเศรษฐี ที่อาจจะได้เงินจากการขายงาช้างหลายร้อยคู่”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ป่าทางบ้านคุณอา มีสัตว์ป่าชุกชุมหรือครับ”

“โอย - ไม่มีป่าแห่งไหนในประเทศไทยอีกแล้วที่จะมีสัตว์มากมายเหมือนกับป่าวังชมพู ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับดงพญาเย็น กินไปถึงหล่มสักก็, เลย, ขอนแก่น, ชัยภูมิ , นครราชสีมา, สระบุรี, และขึ้นไปทางพิจิตร, พิษณุโลกก็ได้รวมหลายจังหวัดด้วยกัน ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสำรวจป่าที่บเหล่านี้ได้ทั่วถึง เจ้าจะยิงอะไรละ หลานชายนับตั้งแต่เสือลายพาดกลอน , เสือดาว , เสือเหลือง, เสือด้า ข้างป่าก็มีมากมายเป็นโขลงๆ กระตัง อีเก้ง, สมัน, กวางสารพัด ปีหนึ่งๆ อายิงสัตว์ป่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ตัว ”

ดร.ดิเรก ยิ้มแห้งๆ

“ไม่กลัวบาปหรือครับ”

เจ้าคุณกำแหงฯ สิ้นศิริชะ

“บาปกรรมมันมีที่ไหน อ้ายหลานชาย มันเกิดมาเป็นสัตว์มันก็ต้องให้เราล่า สมัยนี้คนด้วยกันยังฆ่าฟันกันนี่นา”

“ออไรน์ ออไรน์ แต่ผมยิงสัตว์ป่าไม่ลงหรือครับ เวทนามัน มันอยู่ถึงในป่าดงพงไพรมนุษย์ติดตามไปสังหารผลาญชีวิต”

เจ้าคุณกำแหงฯว่า “เจ้าอย่าลืมนะว่า โลก เราอยู่ด้วยการเบียดเบียนข่มเหงซึ่งกันและกัน คนมีอำนาจวาสนาก็ใช้อำนาจ ธรรมข่มเหงคนยากคนจน คนที่มีกำลังมากกว่าก็รังแกคนที่อ่อนแอกว่า ปลาใหญ่กินปลาเล็ก สัตว์ใหญ่กินสัตว์เล็ก ความเมตตากรุณา เจ้าจะไปเอาจากไหนในสมัยยุคทมิฬเช่นนี้”

พลหัวเราะเบาๆ

“จริงครับ ทุกคนจะต้องระมัดระวังรักษาตัวเอง อันตรายมีอยู่รอบข้าง ผมว่ามนุษย์กับสัตว์ไม่แตกต่างกันเท่าไรเลย อย่างผมอาจจะถูกยิงเมื่อไรก็ได้ ถ้าหากว่าผมไปทำให้ใครเขาไม่พอใจเพียงเล็กน้อย สวัสดิภาพของมนุษย์หลังสงครามหาได้ยากเต็มทน ค่าคั้นออกจากบ้านก็ถูกจู่ อยู่ในบ้านก็อาจจะถูกปล้น”

เจ้าคุณกำแหงฯอมยิ้ม

“ แต่ถ้าเข้าไปอยู่วังชมพู เจ้าจะมีความสุขที่สุด ที่นั่นมีแต่ธรรมชาติสวยสดงดงาม ไม่มีใครข่มเหง เบียดเบียนเจ้าที่ใดอารยะธรรมยังไปไม่ถึงที่นั่นย่อมเป็นที่สงบสุขอันแท้จริง กรุงเทพฯนะหรือأيหลานชาย มันไม่ได้ให้ความสุขอันจริงจังกแก่เราเลย ใครเข้าใจว่าพระนครเป็นเมืองสวรรค์อ่าวว่าคนนั้น โง่อย่างช่วยอะไรไม่ได้ กรุงเทพฯมันรกเรียดๆ นี่เอง”

การสนทนชักรอกสรขึ้น เจ้าคุณกำแหงฯ ออกปากชวน ๔ สหายไปเที่ยวท่านรับรองว่าจะให้การต้อนรับ อย่างดีที่สุด ท่านมีที่พักใหญ่โตกว้างขวาง เสนียงอาหารอุดมเหลือเฟือ กิมหงวนชักเลื่อมใสจึงปรึกษาหารือกับ เพื่อนๆ

“ ไปเที่ยวป่ากันหรือ พวกเรา โครงการไปหัวหินของเราเลิกล้มกันเถอะวะ หัวหินไปทุกปีซ้ำๆ ซากๆ เที่ยวป่าเราอาจจะได้รับความสุขสนุกสนานจากการล่าสัตว์ และชมธรรมชาติป่าเขาถ่านาไม้”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“ ก็ดีเหมือนกัน ความลึกลับมหัศจรรย์ในป่าสูงยังมีอีกมากมายนัก ที่เราไม่เคยพบเห็นไปก็ไปวะ เกิด มาไม่เคยไปเพชรบูรณ์เลย กันอยากได้นอแรด เอามาไว้ทำยาเวลาถูกเมียกระที่บเขว่าแก้ง้าในคืนัก”

กิมหงวนยิ้มแป้น

“ กันอยากยิงเสือ โวย เอ้าหวักระโหลกมาทำที่เข็ญหรี เอ้าหนังมาฟอกปูห้องรับแขกบ้านเราไก่อดี” แล้ว เสี้ยหวนก็หันมาทางคร.ดิเรก “ ว่าไงหมอ ไปเที่ยวป่าบ้านเจ้าคุณอาเถอะวะ ไปสัก ๒ อาทิตย์”

คร.ดิเรก พยักหน้า

“ โอ.เค. กัน ไม่ต้องการล่าสัตว์ตัดชีวิตใคร กันต้องการสำรวจเครื่องสมุนไพรเท่านั้น บางทีอาจจะได้ยา รักษาโรคช่วยชีวิตมนุษย์ให้รอดตายจากโรคภัยไข้เจ็บ”

เจ้าคุณกำแหงฯ ว่า “ เครื่องสมุนไพรหรือหลานชายถมเถไป และส่วนมากอาวู้จักทั้งนั้น เจ้าจะเอาอะไร ละ ดิเรก เทียนดำ, มหาหิงค์, ว่านน้ำ คีปลี, คำฝอย, เทียนขาว, หัสคุณเทศ, พยามือ, เกลือสินเธาว์, ข้าวเย็นเหนือ ข้าวเย็นใต้ เหล่านี้ล้วนแต่สมุนไพรอันมีค่า เอาเกี่ยวขึ้นมาก็เล่มก็ได้”

“ ออไรน์ ออไรน์ ตกลงครับ ผมและพวกเราขอติดตามคุณอาไปเพชรบูรณ์ด้วย เรื่องป่าผมมีความ ชำนาญพอใช้ได้ ผมเคยล่องป่าหลายครั้งแล้วครับแต่ ผมคิดว่าป่าในเมืองไทยสู้ป่าในอินเดียไม่ได้”

เจ้าคุณกำแหงฯ ทำหน้าต๋นๆ

“ เออ เห็นจะจริงประเทศอินเดียมีเทือกเขาหิมาลัยมีป่าใหญ่โตมาก แกเคยไปเที่ยวหรือ”

“ ครับ ” คร.ดิเรกตอบอย่างภาคภูมิใจ “ ครั้งหนึ่ง ผมเคยตามเสด็จท่านมหาราชาจันทรกุมารฯ ออกล่า สิงห์โตเบื้องหลังเขาหิมาลัย”

ท่านเจ้าคุณชักรอกสร

“ แล้วยังไง หลานชาย”

ดิเรกว่า “ ที่แรกเราออกล่าสิงห์โตครับ แต่พอพบสิงห์โตเข้าเราก็เป็นฝ่ายถูกมันล่า มหาดเล็กของท่าน มหาราชา ๒ คน ถูกสิงห์โตกัดตาย แต่อย่างไรก็ตามท่านมหาราชาก็ได้ไขสิงห์โตมาเกือบ ๒๐ ฟอง”

เจ้าคุณกำแหงสะอึ้งเฮือก

“ เอ- สงสัยเสียแล้วละ โวย หลานชาย สิงห์โตมันมีไขด้วยหรือ”

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“ มีซิครับ อ้ายที่ห้อยตุ๊กตีก้อยที่กันมันยัง ไข่ละครับ”

เจ้าคุณกำแหงฯ ตะโกนลั่น

"นั่นมันกิน ไม่ใช่ไข่ เอ-ไม่มีน้ำ สิ่งใดมันก็เสียนั่นเอง ทำไมถึงจะมีไข่ เป็นไปไม่ได้"

นิกรว่า "ก็จริงแต่ทำไมถึงมีไข่ล่ะครับ เมื่อจริงจะมีไข่ได้สิ่งใดมันก็มีไข่ได้เช่นเดียวกัน ไข่สิ่งใดดูโลกโตกว่าไข่จนกระทั่งออกเทศ นิดหน่อยครับ"

"เฮ้อ-เหลวละ อ้ายหลานชาย"

ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร อีก เสียงเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็อุทานขึ้นดังๆ ที่หน้าเรือนต้นไม้

"อ้ายเทียบ"

เจ้าคุณกำแหงฯ ซึ่งมีนามเดิมว่าเทียบสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง หันควับมาทางหน้าเรือนต้นไม้ แล้วรีบผลุนผลันลุกขึ้นยืน

"อ้ายอู๊ด"

ต่างฝ่ายต่างวิ่งเข้ามาสรวมกอดกันด้วยความรัก ถึงแม้ไม่ได้พบกันนานมิตรภาพของท่านผู้ใหญ่ทั้งสองก็หาจิตใจจางลงไม่ เจ้าคุณกำแหงฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ รักกันเหมือนกับพี่น้อง คบกันมาตั้งแต่เป็นเด็กวัดร่วมอาจารย์เดียวกันต่างคนต่างเรียกชื่อเดิมกันเสมอ เวลามาขึ้นมาก็ถึงกับคำกันเหมือนเด็กๆ บางทีก็ตะถิกัน

เจ้าคุณกำแหงฯ ยกมือลูบศีรษะเจ้าคุณปัจจนิกฯ เบาๆ

"เกือบ ๕ ปีแล้วโว้ย อู๊ดที่เราไม่ได้พบปะกัน บา-เห็นหน้าแก่แล้วจิตใจจนแทบจะพูดอะไรไม่ได้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะ

"กันนึกว่าแก่ตายท่าเสียแล้ว ข่าครวราวจีบกริบไปเลย ยังไงวะเทียบสบายดีหรือ"

"ขบใจสบายดี เออเนาะ มาเที่ยวนี้รู้สึกว่กระบานแสดงแจ้ขึ้นอีกเป็นกอง"

๔ สหายหัวเราะลั่น เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยวมองดูเพื่อนเกลอของท่านอย่างเคื่องๆ

"ถ้ารัก จะเป็นเพื่อนกันต่อไปละก็อย่าพูดพาดพิงถึงกระบานกันหน่อยเลยวะ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"คุณพ่อท่านใจน้อยครับ เรื่องศีรษะของท่าน ใครเอ่ยถึงไม่ได้เลย ล้าน, เลี่ยน, เตียน, โถ่ง พูดไม่ได้ทั้งนั้น"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันควับมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"ไม่ต้องเสือก"

นิกรอมยิ้ม ๒ เจ้าคุณ ต่างนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กคนละตัวในเวลาเดียวกันเจ้าแห้วกับสาวใช้คนหนึ่งก็ถือถาดใส่เครื่องดื่มและบุหรี่ปะเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้ เมื่อวางเข้าของลงบนโต๊ะเรียบร้อยแล้วสาวใช้ก็กลับออกไป ส่วนเจ้าแห้วทรุดตัวนั่งพับเพียบบนพื้น

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าคุณกำแหงฯ ต่างสนทนาไป่ตามทุกข์สุขของ กันและกันตามธรรมเนียมแล้ว เจ้าคุณกำแหงฯ ก็หยิบเขากวางคู่งามขึ้นมาวางบนโต๊ะ

"นี่ของฝากที่กันเอามาฝากแกอู๊ด" พูดพลางก็กระดากหนังสือพิมพ์ที่ห่อกระดาษห่อกระดาษวางออก

"อือ-ไม่แล้วโว้ยเทียบ กวางตัวนี้แกยิงได้หรือ"

"ถูกแล้ว เป็นกวางขนาดใหญ่มาก แต่เขามันข่มไปหน่อย กันยิงได้กลางป่าหลังบ้านกันนั่นเอง นั่น-ของฝากเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ฯ มีของป่าดีๆ หลายอย่างล้วนแต่มีค่า เสียคายเหลือเกินที่ไม่ได้พบท่าน แต่ไม่เป็นที่รักกันยังอยู่กรุงเทพฯ อีกหลายวัน วันหลังกันจะมาเยี่ยมท่านใหม่"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พิจารณาคุณเขากว้างด้วยความพอใจแล้วหันมาพูดกับเจ้าแห้ว

"เอ็งจัดการเอาไปติดไว้ในห้องขำนะฮ้ายแห้ว"

"ครับ รับประทานกว้างตัวนี้ตัวผู้หรือตัวเมียครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขมวดคิ้วขึ้น

"ไม่ใช่เรื่องที่เอ็งจะต้องถามเลย"

"จริงครับ" เจ้าแห้วพูดเสียงอ่อย

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณกำแหงบอกเจ้าคุณปัจจนิกฯว่า ๔ สหาย จะติดตามท่านไปเพชรบูรณ์ เพื่อล่องป่าวังชมพู ทำการล่าสัตว์และค้นหาสุสานช้าง แล้วท่านก็ออกปากชวนเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ลอง ไปเที่ยวบ้านกันสักทีเถอะนะฮู้ด แล้วแกจะได้รับความสุขอย่างน่าประหลาด กันเคยจดหมายมา ชวนแกหลายครั้งแล้วเมื่อก่อนนี้รู้สึกว่าแกไม่มีใครจะเลื่อมใสในเรื่องที่ขบข่าเลยหัดเป็นนักนิยมไพรบ้างชีวะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะ

"นักนิยมไพรก็คือนักล่าสัตว์นั่นเอง"

"ถูกละ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ส่งแก้วน้ำผลส้มให้เพื่อนเกลอของท่านแล้วกล่าวว่า

"ความสุขสำราญ ของนักล่าสัตว์เกิดขึ้นจากเลือดเนื้อ และชีวิตของสัตว์ป่าทั้งหลายอีก-ความสุขอย่างนี้ กันไม่มีใครชอบ แต่กันชอบเที่ยวป่า"

เจ้าคุณกำแหงฯ หัวเราะ

"ถ้าเรานึกถึงเรื่องบาปกรรม เราก็เป็นนักล่าสัตว์ไม่ได้ สัตว์นั้นมันเกิดมาให้เราล่านี้หว่า ในป่าชีวิตของ พวกสัตว์ป่าไม่มีความหมายอะไรนอกจากเกิด กินเพื่ออยู่ การต่อสู้กับสัตว์ด้วยกัน และธรรมชาติ แล้วก็การเจ็บ การตายเท่านั้นตกลงไปเที่ยวเพชรบูรณ์ด้วยกันนะฮู้ด"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดู ๔ สหาย

"ว่าไงโวย ไปกันจริงๆ หรือ"

กิมหวนว่า "ไปซีครับ เจ้าคุณอาท่านเป็นพรานใหญ่... พวกผมอาจจะได้รับ ความรู้ความเพลิดเพลิน ในการเที่ยวป่ามากทีเดียว"

"เอาไปถี้ไป" แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าคุณกำแหงฯ "แกจะกลับเพชรบูรณ์เมื่อไรละ"

"ตั้งใจจะกลับวันเสาร์นี้"

"อ้อ แล้วแกพักอยู่ที่บ้านหลวงนิติศาสตร์ฯ ยังงั้นหรือ"

"ถูกแล้ว"

"มาพักอยู่กับกันที่นี้เถอะวะเทียบ ระหว่างนี้เราจะได้ร่วมกันร่วมเที่ยวด้วยกัน นานๆ เราจึงจะพบกันสัก ครั้ง"

นิกรว่า "มาอยู่กับพวกเราเถอะครับคุณอาผมรับอาสาพาคุณอาเที่ยวเองช่อง ไหนสำนักไหนผมรู้จัก ทั้งนั้น"

"อ้อ อ้อ อาแก่แล้วฮ้ายหลานชาย เรื่องพันอย่างว่าเลิกแล้ว จิตใจ ไม่ลึกลับเข้มแข็งเหมือนเมื่อก่อน" ท่านหันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ "ขอบใจโวยฮู้ด ถ้ากันมาพักกับแก น้องเขาจะเสียดใจ กันพักอยู่ที่บ้านบางกะปิก็"

สบายดีแล้ว ว่าแต่แกอย่าเหลวนา เตรียมเนื้อเตรียมตัวไว้ให้พร้อม กันจะพาแกกับหลานชายเที่ยวป่าวังชมพูให้ทั่ว
ทีเดียว รับรองว่าสนุกแน่”

“เออน่า กันไปแน่นอน นึกว่าไปพักผ่อนตากอากาศ ขณะนี้กรุงเทพฯ ร้อนอบอ้าวเหลือเกิน ร้อนจนพวก
คนมีเงินทนไม่ไหวต้องเผ่นไปหัวหิน, บางแสน หรือศรีราชาที่มีเงินมากน้อยก็เผ่นไปถึงสงขลาหรือปีนัง”

ครั้นแล้ว ๔ สหายก็สนทนาไต่ถามถึงเรื่องราวต่างๆ ในป่าสูง จากท่านเจ้าคุณพรานใหญ่เจ้าคุณก็เล่าให้
ฟังอย่างสนุกสนาน ท่านเคยเผชิญกับเสือลายพาดกลอนในระยะผาขนเคยวิ่งหนีช้างป่าโขลงใหญ่ๆ เรื่องที่ท่านเล่า
จริงบ้างโกหกบ้างทำให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานยิ่งขึ้น

เจ้าแก้วคลานเข้ามาเอื้อมมือเขี่ยขาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ท่านครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูอย่างเคืองๆ

“อะไรของมึงวะ เสือกมาเขี่ยขาทำไม”

เจ้าแก้วยกมือไหว้ปะหลกๆ

“รับประทานให้ผมไปด้วยคนนะครับ”

ท่านเจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

“แกเป็นคนสำคัญยิ่ง จำเป็นอยู่เองที่พวกเราจะต้องเอาแกติดตามไปด้วย ทุกหนทุกแห่งม่ายเราจะได้ใคร
ใช้ มึงไม่น่าจะถามเลย”

เจ้าแก้วปลื้มใจอย่างยิ่ง ยกมือบิบนวดหน้าแกเจ้าคุณปัจจนิกฯ แสดงการประจบประแจงจนออกนอก
หน้า

เสี่ยหวง ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมองดูเวลาแล้วกล่าวกับท่านเจ้าคุณกำแหงฯ

“เกือบ ๑๑.๐๐ โมงแล้ว ผมขอเชิญคุณอาไปรับประทานอาหารขนมจีบชาละเป่ากับพวกเราเถอะครับ”

นิกรผลุดลุกขึ้นยืน

“ไปซีครับ คุณอา ผมจะได้พลอยฟ้าพลอยฝนกับคุณอาด้วย ไม่ได้ล่อขนนจีบชาละเป่ามาหลายวันแล้ว ”

พุดจบนิกรก็หันมาทางเจ้าแก้ว “เฮ้ย- เอานูอิดออกมาไว้”

เจ้าแก้วรับคำสั่ง ลุกขึ้นเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ คณะพรรค ๔ สหายสนทนากับเจ้าคุณพรานใหญ่
อีกสักครู่ พอเจ้าแก้วจับนูอิดเก้งสี่ฟ่าแล่นมาจอดหน้าเรือนต้นไม้ทุกคนก็ลุกขึ้นพากันเดินออกไปขึ้นรถ

ในวันเสาร์นั่นเอง

โดยขบวนรถเร็ว กรุงเทพฯ-พิษณุโลก ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้ว ได้เดินทางติดตามเจ้า
คุณกำแหงฯ มุ่งตรงมาจังหวัดเพชรบูรณ์ในฐานะที่เป็นนักล่าสัตว์อัมเจอร์

การล่องป่าครั้งนี้มีเข้าของสัมภาระรุงรังตามเคย ดังต่างๆ หลายสิ่งอยู่ในรถบรรทุกสัมภาระ มีปืน,
กระสุนปืน, เครื่องใช้ไม้สอย ในการเดินป่าอีกหลายอย่าง เสบียงกรัง, ยารักษาโรคและเหล้า

รถไฟถึงสถานีตะพานหิน ๑๘.๐๐น. เศษ เจ้าคุณกำแหงฯ พาคณะพรรค ๔ สหายไปพักผ่อนที่บ้าน
พรรคพวกของท่าน ซึ่งอยู่ในตลาดตะพานหินนั่นเอง พอรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางโดยรถบัสซึ่งเช่าพิเศษจากตะพาน
หินไปวังชมพู

ในที่สุด นักล่าสัตว์เร่ร่อนก็มาถึงถิ่นฐานของท่านเจ้าคุณอดีตผู้บัญชาการทหารบก

บ้านป่าของเจ้าคุณกำแหงฯ อยู่ในเขตป่าโปร่งห่างไกลจากชุมชนมนุษย์ เจ้าคุณ กำแหงฯ ได้ปลูกบ้านบังกาโลชั้นเดียวเป็นที่พักของท่านใหญ่โตกว้างขวางมากหลังบังกาโลเป็นไร่พืชผักต่างๆ มีสัตว์เลี้ยงเปิดไถ่หลายชนิด มีสวนสัตว์น้อยๆ ที่เจ้าคุณขังสัตว์ป่าเลี้ยงไว้ดูเล่นมากมาย นกยูง, กวาง, กระจง, ลูกเสือดำ, เม่น, ลิงและชะนี บ้านของท่านอยู่เชิงเขาสูงหนึ่งมีธารน้ำไหลผ่านเขตบ้านทำให้เจ้าคุณกำแหงฯ มีน้ำใช้ตลอดปี บริเวณเนื้อที่บ้านของท่านประมาณ ๑๐ ไร่ท่านเจ้าคุณมีกรรมกรและคนใช้ชายหญิงทั้งหมดซึ่งเป็นบริวารของท่านเกือบ ๓๐ คนจากพืชผักสวนครัว และสัตว์เลี้ยงตลอดจนปลาในบ่อทำให้เจ้าคุณกำแหงฯ มีอาหารสดควาเหลือเพื่อ

คณะพรรค ๔ สหายรู้สึกมีความสุขอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นธรรมชาติอันสวยงามที่ใหม่และแปลกตาสำหรับเขา

ในสมมุติอารีของเจ้าคุณปัจจุบันๆ ท่านได้บรรทมไว้เป็นครั้งสุดท้ายว่า

๑๐ กุมภาพันธ์ ดั้นเข้าแปร่งฟันเข้าส้วมล้างหน้าอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ เรียบร้อยก่อน ๑.๐๐ น. หลังจากกินข้าวเช้าเรียบร้อยแล้วเจ้าเทียบก็พาพวกเราออกเดินทางจากบ้านพักเข้าสู่ป่าสูง บ่ายโหมหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือขบวนเดินทางของเรามีเจ้าคุณกำแหงฯ พวกเราอีก ๖ คนลูกหาบ ๔ คน และพรานผู้นำทางคนหนึ่งรวมทั้งหมด ๑๓ คนด้วยกันเจ้าพวกลูกหาบแข็งแรงผิมนุชย์ ตัวเล็กขลิบเหมือนอ้อยขาไก่ท้องป่องหน้าซีดเขียว แต่หาบของที่มีน้ำหนักเกือบ ๕๐ กก. และเดินเก่งมาก เจ้าเทียบกะว่าวันนี้จะไปพักนอนที่ตำบลท่าตอน ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปจากบ้านพักของเจ้าเทียบ ๑๕ กม. และวันรุ่งขึ้นจะรีบทำการล่าสัตว์กันต่อไป---

ตอนสายวันจันทร์

ท่ามกลางขุนเขาอันสลัซซึบซ้อน สูงตระหง่านเงื้อมเทยเมฆและลิบเป็นแนวยาวติดต่อกันไปทั่วบริเวณป่าอันกว้างขวาง ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่น้อยขึ้นปกคลุมมีครีมีจนกระทั่งบางแห่งแสงอาทิตย์ส่องลงมาไม่ถึง คณะพรรค ๔ สหายได้พากันเดินบุกป่าฝ่าดงไปตามคนนำทางและสนทนาสัพเพเหระกันอย่างครื้นเครงเสียงนกและลิงค่างร้องระงมไปทั่วป่า บางขณะก็สงบเงียบวังเวง ยอดเขาใหญ่ยังปกคลุมด้วยเมฆหมอกอันหนาทึบ เขาเล็กๆ บางลูกมีแต่ก้อนหินปราศจากต้นไม้มองดูสูงขลุ่ย ธรรมชาติสวยงามยิ่งนัก

เจ้าคุณกำแหงฯ เดินเคียงคู่กับเจ้าคุณปัจจุบันๆ ตามหลังคนนำทางเมื่อมาถึงที่ราบสูงบริเวณเชิงเขาเล็กๆ ลูกหนึ่งเจ้าคุณกำแหงฯ ก็ร้องบอกคนนำทางของท่าน

"อ้ายขงไวย หยุดพักที่นี้แหละพวกเราพักสักสามสี่ชั่วโมงค่อยออกเดินทางกันต่อไป"

คนนำทางซึ่งเป็นพรานป่าผู้เชี่ยวชาญและเป็นหัวหน้าลูกหาบย่อตัวลง รับคำสั่งเจ้านายของเขาอย่างนอบน้อม

"ครับผม พระเดชพระคุณจะให้ทางกระโจมที่พักด้วยไหมครับ"

"เออ ทางกระโจมด้วยซิวะ เพื่อใครเขาอยากนอนเล่นบ้าง เราอาจจะพักอยู่ที่นั่นตลอดวันก็ได้ ข้าจะพาเพื่อนและหลานๆ ของข้าออกล่ากระทิงแถวนี้แหละเอ็งเตรียมที่พักเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เริ่มหุงหาอาหารกลางวันได้เลย"

"ครับผม"

ใน ๑๕ นาทีนั้นเอง กระโจมหลังเล็กๆ ๑ หลังก็ถูกกางขึ้น เจ้าคุณกำแหงฯ เดินเข้ามาหา ๔ สหายกับเจ้าแก้ว

"ยังงัย อ้ายหลานชาย เมื่อยไหม"

พลขี้อ่อนโยน

“ ก็พอคู่ได้ครับ เมื่อคืนผมนอนยังกับตายผมรู้สึกว่าคุณอาแข็งแรงกว่าพวกผมมาก ไม่บ่นว่าเมื่อยเลย”

เจ้าคุณกำแหงฯ หัวเราะ

“ อาเคยเสียแล้วในเรื่องการเดินป่า นี่แน่ะอ้ายหลานชายแถวนี้มีกระทิงและอีเก้งชุกชุมมากใครไม่เมื่อยก็ชวนลูกหาบออกช่่มยิงกระทิงซึ่งเด็กของอาทุกคนคุ้นเคยกับป่าแถบนี้เป็นอย่างดีหรือใครจะอาบน้ำก็ไปที่ลำห้วยเชิงเขานั้นน้ำใสไหลเย็นมีดอกไม้ป่าเต็มไปหมด”

๔ สหายปริกษาหารือกัน ดร.ดิเรก ชวนเจ้าแห้วไปหาเครื่องสมุนไพรกับเขา พลกลับเสี้ยหวนชวนกันไปช่่มยิงกระทิง นิกรคนเดียวไม่ยอมไปไหนบ่นว่าเมื่อยขาขอเฝ้าที่พัก

เจ้าคุณกำแหงฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ พากันแยกไปทางหนึ่ง นิกรนอนพักผ่อนอยู่ในกระท่อมสักครู่ก็รู้สึกร้อนทนไม่ไหว เหน้อไหลโซมเนื่องจากอากาศในตอนกลางวันอบอ้าวผิปรกดินายจอมทะเล้นสวมเสื้อกั๊กคลุมงูฝ้าขาวม้าฝืนเดินเดินออกมาจากกระท่อมหลังแรก ตรงเข้ามาหานายพรานป่าซึ่งเป็นผู้นำทาง

“พี่ชาย ฉันอยากอาบน้ำเสียหน่อย”

นายพรานซึ่งเป็นชายกลางคนอิมให้เขา

“ก็เชิญซีครับ ตรงไปข้างหน้านี่แหละครับไกลจากนี้ราว ๓ เส้น คุณก็จะพบลำห้วยอันกว้างขวาง”

นิกรพยักหน้า

“เสื่อมีไหม พี่ง”

นายของหัวเราะ

“แถวนี้ไม่มีเสื่อหรือครับ จะมีบ้างก็พวกหมูป่า ส่วนกระทิงและอีเก้งในป่าที่บช่ายมีอนันชุกชุมมาก”

นิกรทำตาปริบๆ

“กระทิงนะ รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไงพี่ง”

“ก็วัวเรานี้แหละครับ วัวป่าเขาเรียกว่ากระทิง”

“อ้อ ฉันทึกได้แล้ว เคยเห็นในหนังสือวัวกระทิงนั่นเอง ประเดี๋ยวฉันจะจับมาให้พี่งสักตัว ฉันทไปอาบน้ำละนะ ถ้าเพื่อนๆ ฉันทกลับมาที่เต็นท์ทำให้เขาตามไปที่ห้วยก็แล้วกัน

แล้วนิกรก็พาตัวเดินไปจากที่นั่น เขาผิวปากเบาๆ ในทำนองเพลงที่ไม่มีใครฟังรู้เรื่องเพราะเอาหลายๆ เพลงมาผสมกัน ความร้อนอบอ้าวทำให้นิกรมีอาการหงุดหงิด แต่แล้วพอเห็นมะไฟป่าต้นหนึ่งออกผลเหลืองอร่ามสุกงอมไปทั่วต้นนิกรก็อิมออกมาได้ วิ่งเหยาะๆ เข้าไปที่ต้นมะไฟเลือกปลิดออกมา ๓ พวง ปอกเปลือกใส่ปากเคี้ยว แล้วนิกรก็สูดปากทำตาหิ

“อ้ออ้อ โว้ย เปรี๊ยะลึบหายเลย”

นิกรเดินต่อไป เดินพลางกินมะไฟป่าพลางถึงแม้จะเปรี๊ยะแสนเปรี๊ยะแต่ลูกมันใหญ่น่ากินมาก นายจอมทะเล้นล่อเข้าไปเกือบ ๑๐ ลูกก็เหวี่ยงทิ้งกินต่อไปไม่ไหว

สักครู่หนึ่ง นายจอมทะเล้นก็มองเห็นลำห้วยปรากฏอยู่เบื้องหน้า บริเวณป่าตอนนี้ร่มอย่างยิ่งลมพัดโกรกเย็นสบาย มองไปข้างหน้าแลเห็นขุนเขาสูงตระหง่านนิกรหยุดยืนบนเนินดินแห่งหนึ่ง ทอดสายตามองไปรอบๆ แล้วร้องอึ่เกเล่น

ป่าใหญ่เอ๋ยไฟศาล

มองแลเห็นลำธารเบิกบานอุรา

ลิ่งค่างยั่วเยี้ยตามต้นไม้

ป่าเขาลำเนาไพรช่างลออตา

อยากจะทำกับเสื่อเอาเหงื่อสักเพลลา ---

แล้วนิกรก็ห้ามล้อพริต เมื่อแลเห็นกระทิงเปลี่ยวตัวหนึ่งแผ่นแผ่ลื้อออกมาจากสุ่มทุมพุ่มไม้เบื้องหน้าเขา ห่างจากเขาประมาณ ๑๐ เมตร เท่านั้น เจ้ากระทิงทำงมูกฟุดฟิดยกเท้าหน้าตะกุกดินเอียงคอไปมาขยับจะเล่นงาน นิกร

นายจอมทะเล้นร้องสุดเสียง

“ช่วยด้วย ช่วยด้วยไว้ย คายแล้ว”

กระทิงปราดเข้าไปสู่นิกรนัยน์คตเหลืออกอกสันขวัญแวนแต่แล้วสัญชาติญาณอันว่องไวของเขาก็ทำให้นิกรเหียวตัวหลบอย่างหวุดหวิด เขาอันแหลมของเจ้ากระทิงถากสีข้างนิกรดั่งวีด ห่างเพียงนิ้วเดียวเท่านั้น

นายการุณวงศ์วิ่งหนีเอาตัวรอด เขามีแต่มือเปล่า มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือวิ่งกลับที่พัก แต่เจ้ากระทิงวิ่งเร็วกว่านิกร มันวิ่งออกหน้าหมุนตัวกลับตั้งหลักมันหายใจพิศพาดนิกรหน้าซัดเผือด อกใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว เขาคิดว่าเขาคงต้องตายเพราะกระทิงป่าตัวนี้อย่างแน่นอน

แล้วกระทิงเปลี่ยวก็วิ่งเข้ามาหานิกรอีก คราวนี้นายจอมทะเล้นตัดสินใจสู้ตาย ดึงผ้าขาวม้าที่นุ่งอยู่ออก ร่างของเขาเปลี่ยวเปล่าอ่อนจ้อนลงมีแต่เสื้อกล้ามตัวเดียวเท่านั้น นิกรจับชายผ้าขาวม้าไว้ข้างละมือ โบกหน้าของเขาเคร่งเครียดในสภาพนักสู้กระทิง พอวัวปราดเข้าวิดเขานิกรก็เบี่ยงตัวหลบยกเท้าเหยียงลูกแปถูกสีข้างเจ้ากระทิงเปลี่ยวดั่งพิบ ทำให้มันเพิ่มความเดือดดาลขึ้นอีก รีบหันกลับมาตั้งหลักใหม่

ทันใดนั่นเอง พล พัชรภรณ์กับเสี่ยหงวนก็ ปรากฏตัวขึ้น นิกรแลเห็นเข้าร้องให้ช่วยเสียงหลง

“เฮ้ย ช่วยด้วยไว้ย ยิงซี”

อาสาทำหน้าชอบกล จ้องมองคูนิกรด้วยความประหลาดใจอย่างสิ้นเหลือ

“นั่นมันซีเปลือยที่ไหนวะ อ้ายพล”

พลหัวเราะหึๆ ยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับเตรียมจะช่วยนิกร

“ไม่ใช่ซีเปลือยหรืออ อ้ายกรนะ”

กิมหงวนลืมหงอโพล่ง

“อ้ายกร” กิมหงวนตะโกนลั่น “ตายท่า---” แล้วอาสาเสี่ยก็หัวเราะงอหาย “ทำไมมันถึงแก้ผ้าเนื้อตัว ล่อนจ้อนยังงั้น ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“มันมีแต่ผ้าขาวม้า มันก็ต้องแก้ผ้าขาวม้าออกแล้วไว้ย อ้ายหงวน”

อาสาขมวดคิ้วข่น

“ยิงวัวหรือยิงอ้ายกร”

“ยิงวัว ” นายพัชรภรณ์เอ็ดตะโร

“อย่างเพิ่งยิง เข้าไปดูใกล้ๆ ดีกว่า” เสียงหวนพุดพลาหงั่วเราะพลาหงั่ว “อ้ายกรมันคงไม่ยอมให้วัววิด ไล่หลังง่ายๆ หรือ”

๒ สหายพากันเดินเข้าไปหา ซึ่งขณะนี้ นักสู้วัวกระทิงกำลังล่าสัตว์ด้วยความรักตัวกลัวตาย ใบบนหน้าของนิกรชิดเผือก มือที่ถือชายผ้าขาวม้าสั้นระริก พอวัวร์ราดเข้าขวิดนายจอมทะเล้นก็หลบฉากและไม่ลืม ยกเท้าถีบหรือเตะวัวเต็มแรง

นิกรหันมาร้องตะโกน บอกเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ช่วยด้วยซีไว้อย่างซี กันเหนื่อยเต็มทนแล้ว”

กิมหวนหัวเราะงอหาย

“หักขาเลย อ้ายกร ระวังให้ดี เฮีย-”

วัวกระทิงเข้าขวิดอย่างดุเดือดตามสัญชาตญาณของมัน นิกรหลบไม่ทันเจ้าวัวหนุ่มขวิดผ้าขาวม้าหลุด จากมือคิดเขา แล้วมันก็วิ่งเกล็ดเปิดเปิงหายลับไปในพุ่มไม้ นิกรถอนหายใจโล่งอก แต่แล้วเมื่อเขาก็มองมองดู ตัวเองนายจอมทะเล้นก็ยกมือกุมหน้าถึง พร้อมกับร้องอุทานออกมาดังๆ

“ว้าย”

๒ สหายพากันเดินเข้ามาหา

“อ้ายกร” พลพุดพลาหงั่วเราะพลาหงั่ว “ทำไมถึงเดินเซอซ่าเจอวัวกระทิงเข้าล่ะ”

นิกรข้มแห้งๆ เอ้อมมือดึงหมวกพลาหงั่วออก แล้วใช้หมวกกันแดดปิดหน้าถึง ๑ ใบ ปิดหลังรานอีก ๑ ใบ

“กันจะมาอาบน้ำที่ลำห้วย พียงเขาบอกว่าไม่มีสัตว์ร้ายก็เลยไม่ได้เอาปืนติดมา นุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียว เท่านั้น แหมใจหายหมดเลย นึกว่าตายห่าเสียแล้ว มันขวิดถากไปถากมาตั้งหลายที”

พลาหงั่วเราะหึๆ

“ชั้นเชิงการสู้กระทิงของแกอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ทีเดียว”

นิกรค้อนควับ

“ใช้ได้กะผีอะไรล่ะ ผู้เสงชวยไปยั้งนั่นเอง ว่า- แก่ผ้าเนื้อตัวล่อนจ้อนยังงี้ มันเว้งว้างยังงี้ชอบกล ไวย้อ อ้าย เสียดอดเสียดใจของแกมาให้กันนุ่งแทนกางเกงหน้อยเถอะวะ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“นุ่งเข้าไปได้เอะวะ ไป-กลับที่พักเถอะกลางดงกลางป่าอย่างนี้ไม่ต้องไปอายใครหรือ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้ายังงั้นกันข้อมีหมวกปิดเครื่องหมากการค้าไปก่อนก็แล้วกัน ไปไว้อย่างนี้ สิบบัดร้อนสิบค่นหนาวเต็ม ทนแล้ว อ้ายวัวหอกตัวนี้ทำเอาเสียเส้นหมด”

๓ สหายพากันกลับที่พัก พอเดินมาถึงระหว่างต้นมะไฟป่าซึ่งขึ้นอยู่เรียงรายประมาณ ๒๐ ต้นนิกรก็ หยุดยืนบิบบาแน่น ทำหน้านิ่งคิ้วขมวด

“อ้าวเป็นอะไรอีกล่ะ”

นิกรข้มแหงๆ แล้วตอบเสียงกระซิบ

“ปวดท้องจี๊----”

“ว้า” พลาหงั่วเราะ “อ้ายเปรตนี้รู้ม่วนเหลือเกินไว้อย่างนี้”

นิกรว่า “ ก้นลอมะไฟป่าเข้าไปหลายลูกเห็นลูกมัน โตนากิน แต่ที่แท้ที่ไหนได้ เปรี้ยวจนหัวสั่นฟันฟาง
เสียวไปหมด อึยๆ ซี้ด รอเดี๋ยวนะ ” พุดจบนายจอมทะเล้นก็วิ่งโทงๆ เข้าไปในหมู่ต้นมะไฟ

อาลัยสั้นศิริระซ่าๆ

“ ไปไหนกับอ้ายกรชายหน้าเขาเหลือเกิน มีแต่เรื่องกินกับเรื่องจีเท่านั้นเอง เฮ้ย- ไปอยู่เหนือลมเถอะ ไว้ย
แฮม-อ้ายเวร กลิ่นระเหยไกลเสียด้วย”

๒ สหายเดินไปขึ้นคอกนิกรข้างหน้าอีกสักครู่หนึ่งนายจอมทะเล้นก็เดินขี้มกรีมออกมา ใช้ใบตองพัน
ร่างกายท่อนล่างของเขอย่างมิดชิด มองดูคล้ายๆ กับคนป่า นิกรส่งหมวกกันแดดทั้ง ๒ ใบคืนให้เพื่อน
ต่อจากนั้น ๓ สหายก็พากันกลับที่พัก

พอมองแลเห็นกระโจม ที่พักอยู่ข้างหน้า ๓ สหายก็ได้ยินเสียงกู่ตะ โคนดั่งขึ้นข้างหลังจึงเหลียวไปดู
ทันใดนั้นเอง เจ้าคุณกำแหงฯ นายพรานใหญ่ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้พากันวิ่งบุเลงๆ เข้ามาหา ๔ สหาย ทั้งสองคน
ถือปืนเล็กยาวคนละกระบอก

“อะไรกันครับ คุณอา” พุดถามอย่างเป็นทางการ

เจ้าคุณกำแหงฯ พุดละล้าระลัด

“ระวังให้ดี พวกเรามีเสื่อลยพาดกลอนมาป้วนเปียนอยู่แถวนี้”

๓ สหายสะดุ้งเฮือก กิมหงวนเกรียมป็นทันที

“ไหนครับ มันอยู่ไหน คุณอาเห็นตัวมันหรือครับ”

เจ้าคุณกำแหงฯ สั้นศิริระ

“ไม่หรือก แต่เห็นจี้ของมันยังใหม่ๆ อยู่ทางต้นมะไฟป่านั้น”

นิกรถอนหายใจโล่งอก

“ไม่ใช่จี้เสื่อหรือครับคุณอา จี้ผมเองปู่โธ-คุณอาไม่น่าจะเป็นพรานใหญ่เลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ คิดมือแป๊ะ

“ ก้นบอกแล้วไม่เชื่อว่าจี้คน ไม่ใช่จี้เสื่ออ้ายเทียบเอ๊ย แกเป็นพราน ได้ยังงั๊วะเพื่อน”

เจ้าคุณกำแหงฯ หัวเราะหึๆ

“พรานอย่างกันเขาเรียกว่าพรานเฮ้งชวย” แล้วท่านก็ขี้มให้นิกร “นี่กขลังยังงั๊วะขึ้นมาละหลานชายถึงเอา
ใบตองมานุ่ง”

นิกรหัวเราะ

“ผมนุ่งผ้าขาวม้าอยู่แต่แรกครับ ผมเดินไปอาบน้ำพบวัวกระทิงเข้ามันปราดเข้ามาขวิดผมผมต้องแก้
ผ้าขาวม้าออกมาทำเป็นผ้าล่อมันสู้กันอยู่เกือบ ๕ นาทีอ้ายกระทิงเปลี่ยนก็ขวิดเอาผ้าขาวม้าผมไปและหนีไปได้ ผม
เลยต้องเอาใบตองนุ่ง”

๒ เจ้าคุณลี้มตาโพลง

“แกผู้ว่ากระทิง-” เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามลูกเขยของท่านด้วยความตื่นเต็น”จริงๆ หรือวะนี่”

“โธ-ให้คืนตายเถอะครับ ไม่เชื่อถาม อ้าย ๒ คนดูก็ได้”

เจ้าคุณกำแหงฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ไม่เลวเลย อ้ายหลานชาย ลงสู้กับวัวกระทิงได้ก็นับว่าเก่งมากทีเดียว อาเป็นพรานป่ามานานแล้วยัง
ไม่กล้าสู้มัน ไป - กลับที่พัก ของเราเถอะ ดิเรกกับอ้ายแห้วไปทางไหนล่ะ”

พลว่า “ดิเรกกับอ้ายแห้วไปเก็บเครื่องสมุนไพรรักษา”

ครั้นแล้ว ทุกคนก็เดินรวมกลุ่มกันกลับที่พัก ในเวลาไล่ๆ กัน ดร.ดิเรก อุ้มลูกเสือลายพาดกลอน ๒ ตัว ซึ่งมีอายุในราว ๓ สัปดาห์กำลังน่ารักน่าเอ็นดูมาก ใครต่อใครพากันมองดูดิเรกเป็นตาเดียว

ดร.ดิเรก กับเจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาพรรคพวกของเขา

“เวิ้ล-เวล-เหวล์ โอได้ลูกเสือลายพาดกลอน ๒ ตัว น่ารักน่าเอ็นดูมาก มันนอนเล่นอยู่ที่หน้าถ้ำเล็กๆแห่งหนึ่ง”

เจ้าคุณกำแหงฯ จู๊ปปากเบาๆ

“ไม่ควรเอามันมาเลยมันยังไม่โตคนนี่หว่าแล้วก็ประเดี๋ยวแม่มันอาจจะติดตามมาที่นี้ก็ได้”

ดร.ดิเรก อมยิ้ม

“ผมรักมันมากครับคุณอา ผมจะเอาไปเลี้ยงที่กรุงเทพฯ”

ทันใดนั้น เสียงคำรามร้องของพยัคฆ์ร้ายตัวหนึ่งดังขึ้นราวกับเสียงฟ้าร้อง

“ฮัม!”

ทุกคนสะดุ้งโหยงไปตามกัน

“ปล่อยมันไปดิเรก” เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอ็ดตะโรลั่น “แม่มันตามมาแล้ว”

“โน-ผมจะต้องเอาลูกเสือคู่นี้ไปกรุงเทพฯให้ได้”

พอดิเรกพูดจบ เสือลายพาดกลอนขนาด ๑ สอกตัวหนึ่ง ก็กระโจนออกจากพุ่มไม้ใบบัง นางเสือตัวเมีย พยายามติดตามลูกทั้งสองของมันมาจนพบ มันแยกเขี้ยวชูคำรามวิ่งปราดเข้ามาทันที

“เปิดไว้ย ตัวใครตัวมัน” เจ้าคุณพรานใหญ่ร้องสุดเสียง

คราวนี้ คณะพรรค ๔ สหายต่างก็วิ่งกระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง นายแพทย์หนุ่ม โยนลูกเสือทั้งสองตัวลงบนกอหญ้าด้วยความเสียดายมัน นางลายพาดกลอนร้องคำรามอย่างดุเดือดวิ่งไล่เสี่ยวงวนกระชั้นชิดเข้ามาด้วยความหวังที่จะคาบเอาไปกิน

“ไว้ย! ช่วยด้วย” อาเสี่ยวตะโกนลั่นป่าเร่งสติม ขึ้นอีก

พล พชราภรณ์ ยกปืนขึ้นประทุบเล็งศูนย์หมายร่างนางลายพาดกลอน แล้วเหนียวโกปปล่อยกระสุนจากลำกล้องทันที กระสุนวินเซสเตอร์ถูกสีข้างนางเสืออย่างถนัด มันกระโจนขึ้นไปบนอากาศล้มลงกลิ้งตัวไปมา แต่แล้วมันก็ลุกขึ้นไต่กวัดกิมหงวนต่อไปอีก

อาเสี่ยวยกสั้นขวัญแขวน เหลียวมาดูนางลายพาดกลอนตัวมึนมา ซึ่งอยู่ห่างจากเขาไม่เกิน ๒๐ เมตร

กิมหงวนตัดสินใจปีนขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง นางลายพาดกลอนกระโจนตบถากันอาเสี่ยวไปไม่ถึง ๒ ฟุต

เสี่ยวงวนหน้าซัดเผือด ออกใจแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แข็งขาสิ้นพิบๆ นางเสือพยายามปีนป่ายขึ้นมาบนต้นไม้ กิมหงวนรีบปีนหนีสูงขึ้นไปตามลำดับ พอเสี่ยวงวนหน้าขึ้นมองขึ้นไปบนยอดไม้เขาก็ร้องอุทานขึ้นสุดเสียง

“โอ๊ย”

สูงขึ้นไปจากศีรษะกิมหงวนประมาณ ๒ เมตรสูงเหลือมตัวหนึ่งขนาดเท่าต้นหมาก และยาวไม่ต่ำกว่า ๔ เมตร กำลังค่อยๆ เลื้อยลงมาหาอาเสี่ยวแลบลิ้นแผ่ลิ้นๆ น่ากลัวน่าเกลียดยิ่งนัก กิมหงวนรีบไต่ลงมาข้างล่าง แต่แล้วนางเสือลายพาดกลอนก็ชูคำราม เตรียมพร้อมที่จะคาบอาเสี่ยวเอาไปกิน

กิมหงวนจันงกตกประหม่า นัยน์ตาเหลือกลานเพราะความกลัวไม่รู้ว่าจะหนีไปทางไหน

ทันใดนั้นเอง คณะพรรค ๔ สหายก็พากันวิ่งตรงเข้ามา เสียงปืนเล็กยาวดังขึ้นหลายนัดติดๆ กัน นางลายพาดกลอนกระโดดตัวลอยส่งเสียงร้องลั่นป่า กระสุนปืนของเจ้าคุณพรานใหญ่ถูกศีรษะมันพอดี และอีกหลาย

นักซึ่งคนอื่นเป็นผู้ยิงถูกตามตัวนางเสียร้ายทำให้ มันต้องเสียชีวิตเพราะกระสุนปืนนอนเหยียดยาวอยู่โคนต้นไม้

กินหวนกระโจนลงมาจากต้นไม้ทันที ฐูเหลือมทิ้งตัวติดตามอาเสี่ยลงมาด้วย แต่เสี่ยหวนรีบตาลี

ตาลานลุกขึ้นวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตตรงเข้ามาหาพรรคพวกของเขา อาเสี่ยรอดพ้นจากอันตรายอย่างหวุดหวิด

“เป็นยังไงคอกใจไหมวะ” นิกถามยิ้มๆ

อาเสี่ยกลืนน้ำลายดังเอือก

“ชี้หุดคตหายเลย โอย-หนีเสี่ยขึ้นต้นไม้เจอเอางูเข้า ถ้าหากพวกเราช่วยซำกว่านี้กันคงตายแน่ ปรี้อว—
อ้ายจูเปรตนั้นตัวเบ่อเริ่มเชียว”

เจ้าคุณกำแหงฯยกมือตบปากกินหวน

“อาบอกแกแล้วว่า การเดินป่าต้องระมัดระวังอันตรายทุกฝีก้าว ความจริงบริเวณป่าตอนนี้ไม่มีใครจะมี
เสือ แต่เสี่ยตัวนี้ดิเรกไปเอาลูกมันมามันก็ต้องติดตามมาด้วยความพยายามมาตรร้าย”

ดร.ดิเรก พูดเสริมขึ้นเบาๆ

“มายก้อด รุ้ยงี้ผม ไม่ยกขโมยลูกมันมานานกลัวเหลือเกิน พวกเรามาล่าสัตว์กลับมาให้สัตว์มันล่า”

ต่างคนต่างหัวเราะ แล้วพากันกลับที่พักเจ้าคุณกำแหงฯ ออกได้หนึ่งเสื่อลายพาดกลอนตัวนี้มาก แต่ยังไม่
จะต้องบุกป่าฝ่าดงไปอีกไกลเลยต้องทิ้งมันด้วยความเสียดาย

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว คณะล่องป่าก็พากันออกเดินทางต่อไป เพื่อพา
เจ้าคุณกำแหงฯ ไปค้นหาสุสานช้าง

บ่ายวันนั้นเอง ใน ๑๕.๐๐ น. เศษ ทุกคนก็ปีนป่ายขึ้นมวนยอดเขาลูกหนึ่ง เพื่อจะข้ามไปสู่ป่า
เบื้องหลังเขาลูกนี้ เมื่อขึ้นมาถึงยอดเขาคณะล่องป่าก็หยุดขึ้นรวมกลุ่มกัน ทอดสายตามองไป ทิศตะวันออก แล
เห็นทิวทรรค์ของป่าอันกว้างใหญ่ไพศาล เรียงรายด้วยขุนเขาน้อยใหญ่สุดสยด

นายขงผู้นำทางชี้มือบอกท่านเจ้าคุณกำแหงฯ

“โน้นครั้นพระเดชพระคุณ เทือกเข้าข้างหน้าเราที่แลเห็นลิบๆ คือสุสานช้าง กระผมคิดว่าได้เท่าคงไม่เคย
ขึ้นมวนยอดเขาลูกนี้เป็นแน่”

เจ้าคุณพรานใหญ่พยักหน้า

“ถูกแล้ว ข้าเคยขึ้นไปทางเหนือจนถึงหล่มศักดิ์ ทางแถบนี้เคยมาแต่ล่าห้วยเมื่อตอนกลางวันนี้เท่า
นั่นเอง ว่าแต่แกมั่นใจว่าเราจะได้พบสุสานช้าง”

“กระผมรับรองครับ แต่เราอาจจะต้องเผชิญกับอันตรายมากมายเป็นต้นว่าพวกคนป่า-”

ดร.ดิเรก ทำหน้าซอบกล

“ถ้ามันลำบากนักละก็ เราเลิกล้มความคิดที่จะไปสุสานช้างไม่ดีหรือครับคุณอา เรื่องคนป่าผมไม่มีใคร
ชอบหน้ามันเลย เพราะพวกมันไม่รู้เรื่อง พูดภาษาไทยมันก็ฟังไม่รู้ พูดภาษาอังกฤษมันก็ฟังไม่ออก”

เจ้าคุณกำแหงฯ หัวเราะหึๆ

“แกอย่างลืมน่า คนโง่ก็ต้องเป็นเหยื่อของคนฉลาด พวกคนป่ามีแต่หอกและธนูเป็นอาวุธ พวกเรามีปืน
ทันสมัย ยิงมันตายสัก ๕-๖ คนมันก็วิ่งหนี แล้วก็คนป่าในประเทศไทยไม่ดุร้ายเหมือนคนป่าในแอฟริกา หรือใน
เกาะนิวกินีหรือ ” แล้วท่านก็หันมาพยักหน้ากับคนนำทางของท่าน “ไปไว้ว ออกเดินทางต่อไป เราจะต้องไป
ให้ถึงเทือกเขานั้นก่อนค่ำพุงนี้”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ นอนอยู่บ้านดีๆ ไม่ชอบ ไม่รู้ว่าจะมาหาหอกอะไรกัน เมื่อจะตายโหงอยู่แล้ว”

คณะล่องป่าพากันออกเดินทางต่อไป สักครู่หนึ่งก็ถึงทางธรรมชาติริมไหล่เขา ซึ่งแคบเข้ามาทุกที บางแห่งมีที่สำหรับเดินเพียงคนเดียวเท่านั้นถ้าพลาดพลั้งหล่นเขาก็กระตุกเหลวอย่างไม่มีปัญหา ทุกคนต้องใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเจ้าคุณป๋างนี่ๆ ท่านอ้วนและอู๋อ้ายมาก กว่าจะก้าวไปแต่ละก้าวก็ต้องเสียเวลานานทันใดนั้นเองเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้นหวาดเสียวก็เกิดขึ้น ก้อนหินใหญ่น้อยเหนือศีรษะกำลังกลิ้งลงมาฟังราวกับเสียงลมพายุ ผูลิงทะเลโมนไม่ต่ำกว่าร้อยตัว ซึ่งอยู่บนยอดเขาได้ช่วยกันกลิ้งก้อนหินลงมาสังหารพวกนักล่องป่า

เจ้าคุณกำแหงฯร้องขึ้นดังๆ

“เร็ว- หลบเข้าไปในถ้ำนั้นก่อนพวกเรา อ๋ายัง - อ๋ายัง โวย ถ้ำมันตายพวกเราจะเดือดร้อน”

ก้อนหินก้อนหนึ่งหล่นลงมาถูกศีรษะลูกหาบคนหนึ่งอย่างจังชายผู้เคราะห์ร้ายร้องสุดเสียงร่างของเขาและสัมภาระที่แบกอยู่บนบ่าลอยละลือลง ไปจากยอดเขาทันทีท่ามกลางความตื่นเต้นหวาดเสียวของทุกคนที่แลเห็นเหตุการณ์อันน่าสยดสยองตอนนี้

ผูลิงทะเลโมนใช้แผนการ ระบบพวกเมื่องมเมื่องคังคือทิ้งก้อนหินลงมา อย่างไรก็ตามบรรดานักล่าสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายต่างรอดพ้นอันตรายได้อย่างหวุดหวิดเพราะรีบเข้าไปซ่อนตัวในถ้ำ ปล่อยให้ก้อนหินหล่นเลยไปราวกับสายฝน

นิกรพูดขึ้นดังๆ

“เอ-ฮิตอนี่เหมือนเรื่องทารชานกับหวานใจ โวย พวกนักล่องป่าถูกลิงเอาหินทิ้งลงมา แต่ไปไม่มีทารชานมาช่วยเราละหว่า”

พอนิกรพูดขาดคำเสียงประหลาดอันเชือกเข็นก็ดังขึ้นทำให้ทุกคนคลั่งไปตามกัน เสียงนั้นดังแว่วมาแต่ไกล

“โห้-โอโฮ้ ฮี้โห้”

“ทารชาน” เจ้าคุณป๋างนี่ๆ ร้องอุทานขึ้น “ทารชานแน่ๆ นี่เราฝันไปหรือยังไงกันวะ ทารชานมีจริงหรือ”

พรานผู้นำทางและลูกหาบอีก ๓ คนหน้าตาซีดเผือดไปตามกัน นายขงกล่าวกับพวกลูกหาบด้วยเสียงสั้นเครือแผ่วเบา

“เจ้าป่า-เจ้าป่า”

แล้วลูกหาบกับนายพรานต่างก็วางเข้าของสัมภาระหลุดตัวลงนั่ง ยกมือไหว้ท่วมหัวทำปากหุบหิมิบไปตามกัน

นิกรหัวเราะก๊าก

“เพียง นั้นไหว้ใครนะ”

นายพรานพูดระล่ำระลัก

“ไหว้เจ้าป่าครับท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ส่งเสียงร้องแว่วมาตามลมคุณไม่ได้ยินหรือครับ”

นิกรหัวเราะงอหาย

“ไม่ไหว้เจ้าป่าหรือพี่ขง ฉันร้องเอง ปู่โธ้วัวญอ่อนไปได้ คุณพ่อก็พลอยทักทักว่าทารชาน”

เจ้าคุณป๋างนี่ๆ ยกมือเขกกระบานนิกรคังไปก็

"นี่แน่ะ อ้ายเวร หลั่งจนไม่รู้จักกาละเทศะมาเที่ยวป่าอย่าทำปากเประเราะรานไม่ได้นะโว้ย จะบอกให้
เดี๋ยวคนอื่นเขาก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย"

นิกรหัวเราะ

"ขอโทษท่านอีกทีได้ไหมครับ ลิงทะเลโมนฝูงนั้นมันจะได้หนีไป"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ออดหัวเราะไม่ได้

"ถ้าปากนักก็ไม่ต้องโทษหรือ"

คณะล่องป่าพักอยู่ในถ้ำเกือบครึ่งชั่วโมงก็พากันออกเดินทางต่อไป ฝูงลิงทะเลโมนหายไปหมดแล้ว ลิงพวกนี้เป็นลิงที่ดุร้ายมากอาศัยอยู่ตามยอดเขา พรานป่าหรือนักสำรวจป่าคนใดล่วงล้ำขึ้นมาบนเขาถูกนี้เป็นถูกพวกลิงใช้ก้อนหินทุ่ม และโดยมากมักจะตกเขาตายเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่

ในที่สุด นักล่าสัตว์บรรดาศักดิ์ก็ข้ามเขาถูกนี้ได้สำเร็จในเวลาใกล้จะพลบค่ำซึ่งความจริงเป็นเวลา ๑๖.๐๐ น. เศษ เท่านั้น แต่ในป่ามีดเร็วกว่าปกติเนื่องจากดวงอาทิตย์บังยอดเขา

ป่าตอนนี้เป็นป่าดิบหรือดงดิบ ต้นไม้ใหญ่ขึ้นขึ้นเบียดเสียดชิดกันจนกระทั่งบางแห่งแทบจะหาทางเดินไม่ได้ นายของผู้นำทางใช้มีดดาบฟันเถาวัลย์เปิดทางให้ พวกเจ้านายของเขา

เสียงสัตว์ป่าและนกร้องระงมไพเราะวังเวงยิ่งนัก คณะนักล่าสัตว์ต่างเห็นดเห็นดน้อยเมื่อล้าไปตามกัน ไมใครจะมีใครพูดคุยกันเลย นายของอธิบายให้เจ้าคุณกำแหงๆ และเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ฟังว่า ขณะนี้ได้ผ่านพื้นเขตป่าวังชมพูเข้าสู่ดงพญาเย็นแล้ว ตำแหน่งสุสานช้างใกล้เข้ามาทุกทีเหลือระยะทางอีกประมาณ ๑๐ กิโลเมตรเท่านั้น ถ้าพรุ้งนี้ออกเดินทางแต่เช้าในตอนบ่ายก็จะถึงจุดหมายปลายทาง เขามั่นใจว่าจะพบสุสานช้างแน่นอน

เมื่อถึงบริเวณลานกว้างแห่งหนึ่ง เจ้าคุณกำแหงๆ ก็สั่งให้หยุดพักการเดินทางสำหรับวันนี้ พวกลูกหาบต้องทำงานหนักอีกตามเคย คือกางกระโจมที่พับและเตรียมหุงหาอาหารเย็นสู่กันกิน

ในชั่วโมงนั่นเอง วงสุรบรรดาศักดิ์ก็ตั้งวงขึ้นบนพื้นดินวิสกี้ ๒ ขวด ใช้น้ำจืดต่างโซดา ส่วนกับแกล้มมีเครื่องกระป๋องหลายอย่าง ๔ สหาย กับท่านเจ้าคุณทั้งสอง ได้ดื่มเหล้าเข้าไปบ้างก็รู้สึกคึกคักแจ่มแจ้งลืมความเหน็ดเหนื่อยพวกลูกหาบ นายพรานและเจ้าแห้วตั้งวงกันอีกวงหนึ่ง แต่ได้กิน ๒๘ ดิกรีแทนวิสกี้

เมื่อถึงหมอนเมาเหล้า โลกนี้ก็เป็นของเขาอาเสี่ยคุยโขมงโขมงเงง หน้าตาแดงกล้าเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ ส่วนนิกรพูดน้อยที่สุดตั้งหน้าตั้งตากินแต่กับแกล้มจนกระทั่ง ดร.ดิเรก สุภาพบุรุษอังกฤษซึ่งกินชาที่สุดบ่นพึมพำ

"ไม่ไหวโว้ย ผลอแปล็บเดียวไส้กรอกกระป๋องจานเบ้อเริ่มหมดเกลี้ยงแล้ว"

เสี่ยหงวนมองดูหน้านิกรทันที

"เพลาๆ มือไว้บ้างซีอ้ายหอก ใครๆ เขาคุยกัน มึงใจเอาๆ เดียวก็ถีบออกไปนอกวงหรือ"

นิกรพูดเสียงคับปาก

"นักปราชญ์ชอบฟังมากกว่าพูด เข้าใจ"

อาเสี่ยสั้นศีรษะซำๆ เปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่มแล้วก็นึกสงสารดิเรกที่กินงุ่มง่ามไม่ทันเพื่อนเสี่ยหงวนหันไปร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้ว เขามาหาเขา ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาส่งให้เจ้าแห้วหนึ่งฉบับ

"เฮ้ย ไปซื้อเปิดอย่างมาให้ข้าสัก ๒ ตัวเถอะวะ หมูแดงสัก ๒๐ บาท หรือมีอะไรดีๆ ซ้อมมาก็แล้วกัน"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานซื้อที่ไหนครับ"

"ที่ร้านอ้ายโกนะซี ม่ายก็ขึ้นรถไปสามย่าน"

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นทันที พล พัทธราภรณ์ ยกมือผลักหน้ากิมหงวนเบาๆ

"นี่มันคงพญาเย็นไว้ยไม่ใช่บ้านเรา หนือจะกินเป็ดย่าง "

อาเสี่ยนั่งคิดแล้วยิ้มแห้งๆ เก็บเงินใส่กระเป๋า โบกมือไล่เจ้าแห้วไปจากที่นั่น ตะโกนเรียกลูกหาบให้เปิดเครื่องกระป๋องมาให้อีก

ทันใดนั้นเอง เสียงข้างป่าตัวหนึ่งก็เปร้ แปรื่นขึ้นนำกล้ว นายยงเผ่นพรวดคว่ำป็นคู่มือบรรจุก พลงร้องบอกคณะพรรค ๔ สหาย

"ระวังครับ มีข้างป่วนเปื้อนอยู่แถวนี้ "

อาเสี่ยกำลังมาเต็มทีก็ลุกขึ้นยืน

"ไหนวะข้าง " แล้วกิมหงวนก็เดินสะเงาะสะแงะเข้าไปหานายพราน

ข้างพลาขเรียกหนึ่งปรากฏตัวขึ้นแล้ว ยืนตระหนางอยู่ข้างหน้า สายหัวไปมาแสดงความดูร้าย

" โน่นครับ อาเสี่ย " นายยงพูดเสียงสั้น กิมหงวนหันควับไปมองดู ในเวลาเดียวกันกับที่ทุกคนรีบลุกขึ้นวิ่งหนี กระจัดกระจายไปคนละทิศทาง ฤทธิมาทำให้อาเสี่ยบังเกิดความกล้าอย่างบ้าบิ่น เขาถลกแขนเสื้อเช็ดขึ้นแล้วพูดดังๆ

"ไม่ต้องกลัว พวกเรา เสียหงวนจะแสดงญ โดกับข้างให้ดูเป็นขวัญตา จะทำไหร่เซียววะขัดขาจับทุ่ม โครม เดียวจี้คร้าน ร้องเอ็งวิ่งหางจุกตุคไม่รู้ทางไป"

นายยงฝืนหัวเราะ

"ที่ร้องเอ็งวิ่งหางจุกตุคนะมันหมาณะครับ อาเสี่ยไม่ใช่ข้าง ระวังครับมันวิ่งเข้ามาแล้ว"

ข้างพลาขสูง ๖ สอกงายาวเพื่อร้องแปร๊น วิ่งเข้ามาหา กิมหงวนกับนางยง อาเสี่ยเดินโซซัดโซเซเข้าไปหา ขกมือขวาขึ้น โบก

"เฮ้ย ๆ พวกกันให้รู้เรื่องเสียก่อนไว้ เราจะสู้กันแบบญ โดหรือแบบมวยปล้ำอเมริกัน "

เจ้าข้าง โทนไม่ยอมฟังเสียง ยืนวงออกมาคว่ำกิมหงวนชูขึ้นเหนือศีรษะ คราวนี้อาเสี่ยหายเมา ร้องสุดเสียง

"ตายแล้วไว้ยกู "

พรานขงปล่อย กระสุนปืนคู่มือของเขาออกจากลำกล้องทันที

"ปัง "

กระสุนลูกโศคของนายพรานผู้นี้ไม่เคยผิดพลาดเป้าที่หมายเลย ข้างพลาขเหวี่ยงกิมหงวนลอยละลิวเข้าไปในพุ่มไม้แล้วล้มฮวบลงร้อง โอ้กล่นป่า สักครู่มันก็รวบรวมกำลังพุงกายลุกขึ้นเดิน โซซัดโซเซไปจากที่นั่น

เสียหงวนคลานออกมาจากพุ่มไม้เนื้อตัวลลอปอกเป็กความมึนเมาหายไปราวกับปลิดทิ้งในเวลาเดียวกัน คณะพรรค ๔ สหายก็ย่อยๆกันออกมาจากที่กำบัง ทุกคนโล่งใจไปตามกัน เมื่อแลเห็นกิมหงวนรอดพ้นอันตราย

นิกรชักลิ้วให้อาเสี่ย

"เป็นยังไง อ้ายหงวน "

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

"อ้อ ฮือ กระดูกแทบหัก นึกว่าตายท่าเสียแล้ว ตะกี้มันกัมาแทบไม่รู้เรื่อง ส่งเดชบุกเข้าไปหามัน " แล้วอาเสี่ยก็หันมากอดนายพรานด้วยความรัก "ขอบคุณมากที่ขงถ้าไม่ได้พี่ฉันทงมองท่งแล้ว ข้างป่านะมันคดียังงั้นนะหรือ "

พรานยงหัวเราะ

“ สัตว์ป่า ทุกชนิดมันก็คู้ทั้งนั้นแหละครับ ”

เจ้าคุณกำแหงฯ พุดเสริมขึ้น

“ อ้ายหลานชาย ความร้ายของสัตว์ป่าเนี่ย ยังดีกว่าความเหี้ยมโหดทารุณของมนุษย์มากมายนัก ช้างหรือเสือที่มันจะทำร้ายเราถ้าเรามีปืนเราก็อิงมันตายเสียก่อนที่เราจะ ได้รับอันตราย แต่คนบางคนใช้ชีวิตฆ่าคนด้วยการยิง ทั้ง ผู้ถูกฆ่าไม่มีโอกาสต่อสู้ แต่ผู้ฆ่ามีอาวุธปืนกลซึ่งเจ้าก็คง ได้ยิน ได้ฟังมาแล้ว ”

พรานยงรีบบอกเจ้าคุณกำแหงฯทันที

“ ท่านครับ กระผมคิดว่าเราติดตามช้างตัวนี้ไปเถอะครับ มันกำลังได้รับบาดเจ็บสาหัสอย่างไรเสียมันก็คงไปตายที่สุสานช้าง ” คราวนี้ทุกคนเห็นพ้องด้วยเจ้าคุณกำแหงฯ กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ เก็บเต็นท์และเข้าของเร็วที่สุด อ้ายยง รีบตามช้างตัวนี้ไปให้ถึงที่สุดอย่าพักผ่อนกันเลย โอกาสอันดีงามเป็นของเราแล้ว ”

พวกลูกหาบต่างปฏิบัติตามคำสั่งพรานใหญ่ทันที ไม่ถึง ๕ นาทีเข้าของก็ถูกบรรจุหีบห่อเรียบร้อย

นายพรานนำ ๔ สหายและเจ้าคุณทั้ง ๒ เดิน ทางล่องหน้าไปก่อน ปล่อยให้เจ้าแห้วและพวกลูกหาบติดตามมา

อากาศมืดทึบหมกมัวลงตามลำดับ ช้างพลายตัวนั้นเดินโซเซไปตลอดทาง ส่งเสียงร้องแสดงความเจ็บปวดรวดร้าวจากพิษกระสุนปืนซึ่งถูกอวัยวะสำคัญภายใน โลหิตที่สีข้างไหลล้น บางทีมันก็หยุดเดินล้มตัวลงนอน สักครู่ก็แข็งใจลุกขึ้นเดินต่อไปอีก

ในราวครึ่งชั่วโมงแห่งการติดตามช้างเจ็บคณะนักล่าสัตว์ก็มาถึงบริเวณ หนองน้ำแห่งหนึ่งทันใดนั้นเอง นายพรานผู้นำทางก็ร้องอุทานขึ้นด้วยความตระหนกตกใจยกมือชี้ไปข้างหน้าที่ดิน ไม้ทางขวามือ

ขบวนนักล่าสัตว์หยุดชะงัก ภาพที่แลเห็นประจักษ์กับตาตนเองเป็นภาพที่น่าสยดสยองยิ่งนัก ผู้ชาย ๒ คนแต่งกายแบบนักล่าสัตว์ถูกแขวน โดงแดงอยู่บนต้นไม้เอาหัวห้อยลงมา ศพทั้ง ๒ ขึ้นอืดที่ดงกลิ้งเหม็นตระหลบไปทั่วบริเวณ ที่หน้าอกมีลูกธนูเสียบหลายลูก

พวกลูกหาบต่างส่งเสียงอะอะกันขึ้นและทิ้งหีบห่อสัมภาระลงบนพื้น ทั้ง ๑ คน วิ่งเตลิดเปิดเปิงไปอย่างไม่มีคิดชีวิต เจ้าแห้วเสียวัวญก็ออกวิ่งตามพวกลูกหาบ พลร้องตะโกนถลัน

“ อ้ายแห้ว ”

เจ้าแห้วห้ามล้อพริต หมุนตัวกลับเดินยืมแห่งๆ เข้ามาหานายพัชรภรณ์

“ มึงจะไปไหนวะ ”

เจ้าแห้วทำตาปริบๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ รับประทานผมเห็นลูกหาบเขาวิ่งกันรับประทานผมก็วิ่งกับเขาบ้าง รับประทานถ้าจะไม่ได้เรื่องเสียแล้วละครับ ศพ ๒ ศพนั้นรับประทานถูกพวกคนป่าฆ่าตาย---- ”

พลยิ้มเล็กน้อย เขยิบเข้าไปยืนระหว่างท่านเจ้าคุณทั้ง ๒

“ ชีวิตของเราจะไม่ปลอดภัยเสียแล้วละครับ ศพ ๒ ศพนี้ต้องเป็นพวกนักล่าสัตว์แน่นอนเพราะเครื่องแต่งกายไม่บอกว่าเป็นพรานป่า ”

เจ้าคุณกำแหงฯว่า “ เราจะเสี่ยงภัยติดตามช้างตัวนี้ต่อไปหรือจะกลับ สำหรับอาเป็นคนที่ไม่ชอบเปลี่ยนความคิด ลงตั้งใจจะทำอะไรแล้วก็ต้องทำไปจนกว่าจะ ได้รับความสำเร็จ หรือยังงัยอ้ายอู๊ด ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ จ้องมองดูศพทั้ง ๒ ไม่วางตา

“ตามข้างต่อไปไว้อย่างไรก็เช่นกันคนเราเมื่อมันถึงที่ตาย นอนอยู่กับบ้านยังเป็นลมตายนี้หว่า ความตายไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ เมื่อถึงที่ตายมันก็ต้องตายด้วยกันทุกคน เดินทางต่อไปพวกเราถึงอ้ายพวกลูกหาบจะหลบหนีไปเราก็มักกระสุนปืนเพียงพอ”

๒ เจ้าคุณปริกษาหรือกับ ๔ สหายต่างลงความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า ควรติดตามข้างพลายตัวนั้นต่อไป เมื่อที่ประหลาดมดเช่นนี้ ทุกคนก็ช่วยกันลำเลียงเข้าของสัมภาระแทน ลูกหาบเดินทีละก้าวและสิ่งของเครื่องใช้ที่ไม่จำเป็น ถูกทิ้งไว้อย่างน่าเสียดาย

คราวนี้ทุกคนก็ต้องหอบเข้าของพะรุงพะรังขบวนนักล่าสัตว์เครื่องจานออกเดินทางติดตามข้างพลายต่อไป ปีนทุกกระบอกอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมที่จะทำการยิงได้ทุกเมื่อ พรานยังมีสีหน้าเคร่งเครียด เขาพยายามใช้สายตาและหูของเขากลับไปเป็นประโยชน์ นึกนึกเดินเคียงคู่กับนายพราน

“คุณครับ” พรานยังกระซิบนิกร “ได้กลิ่นอะไรไหมครับ”

นิกรอมยิ้ม

“ฉันทิ้งปล่อยออกมาเองเพียงไม่ใช่กลิ่นอื่นหรือ”

พรานยังยิ้มแห้งๆ

“ทีหลังเด็ดปีกทิ้งเสียบ้างสิครับ ผมนึกว่ากลิ่นข้างนำเสียอีก”

ในที่สุดภายในบริเวณป่า อันกว้างใหญ่ไพศาลก็ถูกปกคลุมด้วยความมืด ทั้งๆ ที่เวลาเพียง ๑๗.๐๐ น. เศษเท่านั้นเอง ข้างพลายตัวนั้นไม่สามารถจะเดินไปให้ถึงที่หมายของมันได้มันหยุดยั้งนิ่งเฉยแล้วค่อยๆ ล้มลงนอน เสียงมันร้องขึ้นอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นมันก็สิ้นใจตาย

นายงเดินเข้าไปพิจารณาดูศพ ข้างตัวนั้น สักครู่เขาก็กลับมารายงานให้ท่านเจ้าคุณกำแหงทราบว่ามันตายเสียแล้ว

“ถ้าเช่นนั้น เราอ่อนกลับไปยังที่พักเดิมของพวกเราเถอะ ไว้อ้ายขง บริเวณป่าแถบนี้ไม่เหมาะที่เราจะพักนอน รู้สึกว่ามันเต็มไปด้วยอันตราย ข้างตัวนี้ทั้งมันไว้ก่อนพรงนี้เราจะต้องบุกบันไปสืบหาสุสานข้างให้ได้ ขากลับค่อยคิดเถยเองข้างตัวนี้ไป”

คณะล่าสัตว์ขึ้นจับกลุ่มสนทนากันอีกสักครู่ก็พากันเดินทางกลับไปยังที่พักเดิมทุกคนวิจารณ์ถึงเรื่องศพนักล่าสัตว์ ทั้ง ๒ ซึ่งถูกพวกคนป่าฆ่าตายอย่างอนาถ

วันรุ่งขึ้น

ตอนสายประมาณ ๘.๐๐ น. เศษ ขบวนนักล่าสัตว์เครื่องจานได้พากันออกเดินทางลัดตรงไปยังเทือกเขาเมืองหน้าโน้น ซึ่งนายขงเชื่อมั่นว่ามีสุสานข้างอยู่นั้นตามที่พรานเล่าอาจารย์ของนายขงเล่าให้ฟัง และอธิบายตำแหน่งแห่งที่ของสุสานข้างให้ทราบโดยละเอียด

การเดินทางตอนนี้ผ่านป่าทึบแทบจะมองไม่เห็นแสงแดด อากาศอบอ้าวผิดปกติ ภูมิประเทศบางแห่งก็ชันและ เสียงจ๊กกระจันเรไรร้องนกตัวหนึ่งเกาะอยู่บนต้นตะเคียน

พรานยังหยุดชะงัก ทำให้ทุกคนหยุดการเคลื่อนไหว สายตาทั้งหมดจ้องมองไปที่นกตัวนั้น มันเป็นนกประหลาดตัวใหญ่ขนาดนกกระทา รูปร่างลักษณะคล้ายเหยี่ยวขนาดเป็นมันลัดรอบคอสีขาว

ใบหน้าของนายพรานผู้นำทางชี้คิ้วตาดูเขาหันควับมาทางคณะพรรค ๔ สหาย แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงสั้นเล็หรือ

“ชีวิตของพวกเราอยู่ในระหว่างอันตรายเสียแล้วละครับ”

“ หมายความว่าอย่างไรพี่ ” พลถามอย่างเป็นทางการ

นายขงอกสั้นขวัญแขวน

“ นกชนิดนี้พวกเราชาวป่าเรียกว่านก สดาขู ครับ ”

ดร.ดิเรก หัวเราะหึๆ

“ นั่นมันนกในเรื่องรามเกียรติ์นี่นะพี่ชาย ”

นายพรานหันมาทักนายแพทย์หนุ่ม

“ ยังไงก็ไม่ทราบครับ นายพรานป่าและชาวบ้านป่าทุกคนเขาเรียกกันมาอย่างนี้ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ”

เจ้าคุณกำแหงฯ พุดเสริมขึ้น

“ ถูกแล้ว ดิเรก มันคือนกสดาขู ชาวป่าทุกคนถือกันว่านกสดาขูเป็นสัญญาณแห่งความตาย ใครเห็นมันเข้าจะต้องได้รับภัยอันตรายถึงชีวิต ถ้าจะรอดกลับไปได้ ก็ต้องผจญกับเหตุการณ์อย่างร้ายแรงริมตายทีเดียว ”

นิกรยกปืนขึ้นประทับบ่า

“ ถ้ายังงั้นยังมันเสียก่อน ”

นายพรานกระโดดปิดปากกระบอกปืนนิกรทันที

“ อย่าครับ อย่ายิง ไร- คุณไม่เชื่อถือแต่ผมเชื่อถือนี่ครับ เจ้าคุณท่านก็เชื่อเพราะท่านเป็นพรานเช่นเดียวกัน กลับกันเถอะครับ เราควรจะรีบไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ และต้องเปลี่ยนทิศทางเดินเสียใหม่ ”

เจ้าคุณกำแหงฯ เห็นฟ้องด้วย ท่านกล่าวกับคณะพรรค ๔ สหาย

“ ไปเถอะพวกเรา เรื่องสุสานข้างหมดหวังเสียแล้ว นกสดาขูนี้ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ที่แรกอกก็ไม่เชื่อถือ แต่โดนเข้า ๒ ครั้งแล้ว ครั้งหนึ่งพาฝรั่งพวกนักธรณีวิทยาออกล่าสัตว์ อาพบนกสดาขูในวันนั้นเอง ฝรั่งคนหนึ่งก็ถูกเสือคาบเอาไปกิน และอีกคนหนึ่งถูกหมีตบบาดเจ็บสาหัส อีกครั้งหนึ่งอาพาเพื่อนคนหนึ่งมาล่าสัตว์ พบนกสดาขูอีก เพื่อนของอาถูกงูจงอางกัดตายส่วนอาถูกช้าง โขลงหนึ่งไล่ พรานและลูกหาบ ๓ คนถูกช้างกระทืบตาย ”

นิกรชักเสียขวัญ เขาได้ยืนเสียงลมพัดยอดไม้ดังกราว กับเสียงคนโห่ร้องแว่วมาแต่ไกลทันใดนั้นเอง นกสดาขูก็ร้องขึ้นด้วยเสียงแหลมเล็กคล้ายกับเสียงนกแก้ว แต่ดังกว่าหลายเท่า ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน นกสดาขูบินพืพืไปจากต้นไม้ต้นนั้นและหายลับไปทางทิศตะวันตก

คณะนักล่าสัตว์ต่างใจไม่ติไปตามกันเจ้าคุณกำแหงฯ สั่งให้นายขงนำทางกลับสิ้นสุดความหวังที่จะพบสุสานข้าง พรานขงเปลี่ยนทิศทางเดินใหม่ หมายขงเขาเบื้องหน้าโน้น เดินทางมาได้สักครู่คณะล่าสัตว์ก็ต้องประสบเหตุการณ์ที่ทำให้หัวใจแทบจะหยุดเต้น

“ เฮ้ย ” กิมหงวนร้องสุดเสียง

ขบวนนักล่าสัตว์หยุดชะงักอีกครั้งหนึ่งทุกคนเห็นพวกลูกหาบ ๓ คนที่หลบหนีไปเมื่อวานนี้ถูกมัดติดกับต้นไม้ต้นละคน ที่หน้าอกมีหอกและลูกธนูเสียบ เสื้อผ้าประอะเปื้อนด้วยเลือด ลูกหาบผู้เคราะห์ร้ายทั้ง ๓ คนต้องตกเป็นเหยื่อของพวกคนป่าเมื่อตอนรุ่งอรุณวันนี้เอง

คราวนี้ทุกคนก็ ออกสั้นขวัญแขวน นิกรร้องบอกนายพรานผู้นำทาง

“ เร็ว- พี่ขง พาพวกเราเดินทางต่อไปเถอะ เราตกเข้ามาในหมู่คนป่าแล้ว ขึ้นชักช้าเป็นตายแน่ ”

พอพุดจบลูกธนูลูกหนึ่งก็แหวกอากาศ วิดเฉียดชอกคอ กิมหงวนไปอย่างหวุดหวิดปักแน่นกับต้นไม้ต้นหนึ่ง คราวนี้พวกนักล่าสัตว์ก็ออกวิ่งทันที แล้วเสียงเป่าเขาคความก็ดังขึ้นรับกันเป็นทอดๆ

“ หนีหายแน่ อ้ายเทียบ ” เจ้าคุณปัจฉิมฯ พุดกับสหายของท่าน “ อยู่ดีๆ ไม่ว่าดีหาเรื่องพาพวกเรามาตาย ”

เจ้าคุณกำแหงฯ พุดเร็วปรือ

" วังเร็วฯเข้าชี้อัยอู๊ด ทางเดียวเท่านั้นที่เราจะรอดพ้นความตายคือ ปีนขึ้นเขาภูเขาโคกภูหนึ่ง เร็ว- ตาม
พวกเราไปโน่น"

ทุกคนวิ่งอึดตั้ง ทันใดนั่นเองเสียงกลองและเสียงโห่ร้องก็ดังขึ้นและใกล้เข้ามาทุกที พรานขงนักล้าสัตว์
วิ่งมาที่เชิงเขาเล็ก ๆ ภูหนึ่ง

" สู้ตาย พวกเรา" พลร้องตะโกนบอก

" ยึดที่มั่นบริเวณก้อนหินเชิงเขานี้แหละ"

เจ้าหัวแหกปากร้องลั่น

" รับประทานมันขกโขงกันมาโน่นแล้วครับ"

พวกคนป่าบุกเข้ามาอย่างมิดฟ้ามัวฝน ทุกคนนุ่งใบไม้หรือฟาง เขียนลวดลายที่ใบหน้าให้น่าเกลียดน่า
กลัว แขนงกระดุกสีและหัวกระโหลกลิง มีหอกโล่ห้และธนูเป็นอาวุธ ส่งเสียงโห่ร้องอื้ออึง

คณะพรรค ๔ สหายต่างยึดก้อนหินเป็นที่กำบังปืนทุกกระบอกเตรียมพร้อมที่จะสังหารพวกคนป่า เมื่อ
เข้ามาในระยะแม่นำของกระสุนปืนเจ้าคุณกำแหงฯก็สั่งการแบบทหาร

" ที่หมายพวกคนป่า "

เสียงปืนเล็กยาวดังสนั่นหวั่นไหว พวกคนป่าถูกกระสุนปืนลี้มกลิ้ง แต่ที่เหลือตายก็ประดาหน้ากันเข้า
มาด้วยสันดานอันดุร้าย อย่างไรก็ตามนักล้าสัตว์ทุกคนต่างมานะกัดฟันกราดกระสุนปืนไปยังพวกคนป่าซึ่งเป็น
การยิงโดยไม่ต้องเล็งกระสุนทุกนัดไม่มีผิดเป่าหมาย บางนัดตลอกคนหนึ่งไปถูกอีกคนหนึ่งหรือ ๒ คนล้มลงตาย

หัวหน้าคนป่าร้องตะโกนบอกพรรคพวกของมันให้ล่าถอย เมื่อเห็นว่าบริวารของมันล้มตายเกลื่อน
กลาด ผุ่ทมิฬต่างล่าถอยไปตามคำสั่งและตั้งล้อมไว้อย่างแน่นหนาเพื่อปรีกษาหารือกันในอันที่จะเข้าโจมตีต่อไป

เวลาผ่านพ้นไปด้วยความอึดอัดใจ คณะล่าสัตว์กำลังจะถูกคนป่าล่า ภูเขาที่เขายึดอยู่นี้เป็นภูเขาที่มีความ
ลาดชันมาก ไม่อาจจะปืนปายขึ้นได้ ครั้นจะย้ายที่มั่นใหม่ก็ทำไม่ได้เช่นเดียวกัน เพราะขณะนี้พวกคนป่าล้อมไว้
เป็นรูปครึ่งวงกลมแล้วเพียงแต่โผล่ออกมาจากที่กำบังก็อาจจะถูกยิงด้วยธนูอาบยาพิษ

" เอายังไงไว้ย ขง " เจ้าคุณกำแหงฯ ถามคนนำทางของท่าน " ฐานะของพวกเราคับขันเสียแล้ว "

พรานสันศิริษะและถอนหายใจเอือกใหญ่

" กระผมนี่อะไรไม่ผิด ตั้งแต่เห็นนกดตายแล้ว อย่างไรเสียเราก็ต้องผจญภัยกับพวกคนป่า ไม่มีทางที่จะ
หลบหนีไปได้หรือครับได้เท่า"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

" ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าเราจะต้องสู้กับมันจนหมดกระสุนนัดสุดท้ายซะใหม่ละ"

" ครับถูกต้องแล้ว"

นิกรพุดขึ้นอย่างหัวเสีย

" เอา-ตายก็ตาย แต่ว่าขอนอนพักเอาแรงสักสิบหนึ่งก่อนเถอะ ง่วงจะตายโหงแล้ว นี่มันเมืองไทยแท้ๆ ไม่
น่าจะมีคนปิงคนป่าเลย อ้ายพวกห่านี่ยุ่งไม่เข้าเรื่องเป็นคนป่าทำไมไม่ไปอยู่อาฟริกาเสือกมาอยู่เมืองไทยหาหอก
อะไรกัน"

กิมหวนวนว่า " สงสัยว่าจะเป็นพวกคนป่าได้ดิน คือคนป่าที่เป็นคอมมิวนิสต์ และถูกส่งมาทำงานได้ดินใน
ประเทศไทยเรา "

ดร.ดิเรก ยกฝ่ามือผลักหน้าเสี่ยหงวน

“ถ้าปากนักก็อย่าวิจารณ์เลยวะ อยู่เฉยๆดีกว่า”

เวลาผ่านไปตามลำดับแสงอาทิตย์ร้อนแรงกล้าขึ้นทุกที ทุกคนคงยึดที่มั่นเตรียมพร้อมที่จะระดมยิงพวกคนป่า ส่วนนิกรคนเดียวที่นั่งหลับครอกๆ

ธงสีขาวยืนหนึ่งถูกชูขึ้นทางพวกคนป่าแล้ว หัวหน้าคนป่าซึ่งเป็นชายร่างสูงใหญ่ก็เดินออกมาจากสุ่มทุมพุ่มไม้ หน้าตาของมันน่าเกลียดน่ากลัวมาก มือถือธงขาวแบกไว้บนบ่าเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“อ้ายอุ๊ด มันต้องการเจรจากับพวกเราไว้ย แก่ออกไปพูดกับมันทีซี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ค้อนควับ

“พวกมันรู้เรื่องรี มันพูดภาษาอะไรก็ไม่รู้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ผมกับอ้ายกรออกไปเจรจากับมันดีกว่าครับ ผมคิดว่าอ้ายหมอนี่คงเป็นหัวหน้าเพราะมีเครื่องยศกระดูกผีหัวกระโหลกค้ำรุงรังกว่าเพื่อน ถ้ายังไงผมจะสังหารมันเสียด้วยปืนพกคู่มือของผม เมื่อพวกมันไม่มีหัวหน้ามันก็แตกพ่ายไปเอง”

เจ้าคุณกำแหงฯ มองดูอาสาเสี่ยหงวนด้วยความพอใจ

“มันเป็นการเสี่ยงอันตรายอยู่เหมือนกันอ้ายหลานชาย”

กิมหงวนกระซอกแว่นตาขอบกระบอกเก็บเข้ากระเป๋าแล้วหันมาเข่านิกร

“เฮ้ย-อ้ายหอกนี่ กำลังเข้าค่ายเข้าเข็มนันยังนอนหลับได้ พับฝ่า เลี้ยวพ่อแพ่นกระบานด้วยด้ามปืนพกนี้เลย”

นายจอมทะเล้นลืมตาขึ้นมองดูโลก

“หือ ว่าไง—”

อาสาเสี่ยจุดแขนนิกรให้ลุกขึ้นยืน ชีมือไปที่หัวหน้าคนป่า

“โน่น- เรา ๒ คนออก ปะเจรจากับมันเถอะเพื่อพวกมันรู้เรื่องบ้าง บางทีพวกเราอาจจะรอดตายได้”

นิกรสะอื้นโหยง

“ถ้าปากนักแก่ออกไปคนเดียวไม่ดีหรือ”

อาสาเสี่ยหัวเราะหึๆ

“อย่าตาแหกนักเลยวะ อ้ายกร ปืนพกของเราคาดเอวอยู่อย่างนี้กลัวมันด้วยหรือ แล้วก็มันคนเดียวเท่านั้นกลัวอะไรวะ”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก

“อ้ายกลัวนะไม่กลัวหรืออ้อ แต่มันไม่กลัว”

กิมหงวนจุดแขนนิกร พาเดินออกไปจากที่มั่น ๒ สหายตรงเข้าไปหาหัวหน้าคนป่า แล้วทั้งสองฝ่ายก็เผชิญหน้ากันในระยะใกล้ชิด ประมุขแห่งชนทมิฬกัมศิระชะโค้งคำนับนิกรกับกิมหงวน และกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักๆ

“ซามาเร่ยม อุมบาป้า”

“ปู่โธ” นิกรตรง “พูดภาษาไทยเถอะวะ อ้ายท่า เภาภาษาตะหวักตะบวยอะไรมาพูด ใครจะฟังรู้เรื่องพูดไทยได้ไหมล่ะ”

หัวหน้าคนป่าสั้นสี่ระยะ

“เสียใจครับ ผมพูดภาษาไทยไม่ได้เลย ”

กิมหงวนสะอื้นโฮง

“แล้วที่แกพูดออกมานี่ไม่ใช่ภาษาไทยดอกหรือ แกจะเอาอย่างไรกันกับเรากี่ว่ามา พวกเราทั้งหมดนี่เป็นนักล่าสัตว์ไม่ได้เป็นศัตรูของแก แกเป็นคนป่าก็ควรอยู่ตามภาษาคนป่า”

หัวหน้าคนป่าหัวเราะหึๆ

“ถูกแล้วครับ ผมควรจะอยู่ตามภาษาของพวกเขา แต่พวกคุณบุกรุกเข้ามาในดินแดนของพวกเขา นอกจากนี้ยังฆ่าสัตว์ในความคุ้มครองของเราล้มตายไปหลายตัว สัตว์เศรษฐกิจไม่มีอาวุธ อาศัยอยู่กลางดงกลางป่า พวกคุณล้วนแต่เป็นคน ได้รับการอบรมศึกษาอย่างดีเลิศมาแล้วแต่คุณ โหดเหี้ยมทารุณ ไม่ได้นึกถึงบาปกรรมหาความเพลิดเพลินจากชีวิตของสัตว์ป่า”

นิกรจู้ช ปากลั่น

“แหม—คำคมเสียด้วยนะ ถ้ามจริงๆ ถေးวะ แกเป็นคนป่าหรือเป็นโจรแน่ บอกกันตามตรงดีกว่า”

หัวหน้าคนป่าหัวเราะ

“โจรครับ ผมกับพรรคพวกของผมไม่สามารถอยู่ในเมืองได้เพราะถูกตำรวจรบกวนก็เลยชวนกันเข้ามาอยู่ในป่าแล้วก็แต่งเนื้อแต่งตัวให้มันเหมือนกับคนป่าในหนัง ใครผ่านมาทางนี้ผมก็ต้องจับตัวเอาค่าไถ่”

อาเสี่ยถอนหายใจโล่งอก

“หมายความว่า แกจะเอาเงินค่าไถ่จากพวกเรา ”

หัวหน้าคนป่า ก้มสี่ระยะ โกงค่านับอีกครั้งหนึ่ง

“ถูกแล้วครับ ชินญอ--- ”

กิมหงวนทำค้อย่อ

“เดี๋ยวถีบเปรี้ยงเข้าให้เลขชินญอ ข้าไม่ใช่สะเป็ญว๊วย เอาละ เป็นอันว่าพวกเราซึ่งล่องล้ามาในดินแดนของแกจะต้องเสียเงินค่าปรับให้แก่ตามธรรมเนียม ”

หัวหน้าคนป่าพยักหน้าและยิ้มหวานจ้อย แต่ไม่พูดว่าอะไร

“แกจะเอาเท่าไร ” อาเสี่ยถามต่อไป

หัวหน้าคนป่าถูมือไปมา

“เราคนเดียวผมขอหมื่นบาทครับแล้วพวกคุณจะล่าสัตว์ในป่านี้ได้สบายใจทีเดียว ผมจะออกไปอนุญาตล่าสัตว์เศรษฐกิจให้ไว้เป็นสำคัญ ”

นิกรหัวเราะหึๆ

“เฮ้ย อ้ายหน้าลาย แกชื่ออะไรนะ ”

“ผมหรือครับ ผมชื่อเลอพงค์ครับ ”

นิกรทำหน้าชอบกล

“ฉันคิดว่าแกควรชื่ออ้ายท่อกมากกว่า นี่แน่ะ นายท่อก หมื่นบาทนะมันแพงไปฉันมาเที่ยวล่าสัตว์ไม่ได้พกเงินมาเป็นแสนๆหรือ ”

นายเลอพงค์ยิ้มอายๆ

“เราคนเดียวลดหย่อนกันได้ครับ คุณจู่ใจจะให้ผมสักเท่าไรล่ะ ”

นายการุณวงศ์ นั่งคิด

" สัก ๖ สลึงเป็นยังไง "

หัวหน้าคนป่าอ้าปากหาว

" ๖ สลึง---แล้วผมจะไปแบ่งให้ลูกน้องของผมคนละเท่าไรครับ ลูกน้องผมมีเกือบ ๒๐๐ คน ถ้าคุณไม่ตกลงผมก็จะขกพวกเข้าจับคุณบูชาขันต์เสีย คือสังหารด้วยธนูและหอก "

กิมหงวนว่า " แต่แกอย่าลืมว่าพวกเราคืออาวุธที่อันสมัย และมีกระสุนปืนอีกมากมาย ถ้าแกพาพวกเข้าบุกเราอีก แกอาจจะถูกเรายิงตายก็ได้ "

นายเลอพงส์ยัดดอกขึ้นในท่าแบ่ง

" ความตายไม่มีความหมายอะไรสำหรับคนป่า ซึ่งเป็นอนารยะชน ดีแล้วครับ ขอให้คุณเตรียมตัวไว้ ผมจะขกพวกเข้าดูลมบอลภายใน ๑๐ นาทีนี้ " พูดจบหัวหน้าคนป่าก็หมุนตัวกลับท่าที่จะเดินไป

นิกรคว่ำแขนไว้

" เดี่ยว พวกกันก่อน อ้ายเวร ทำเป็นใจน้อยไปได้เอายังงี้ก็แล้วกันเราจะให้เงินแก ๑,๐๐๐ บาทเพื่อความปลอดภัยของพวกเรา และเราจะได้เป็นมิตรกันด้วย ตกลงเถอะวะ "

นายเลอพงส์ทำหน้าม้อย

" โธ-คุณครับ เงิน ๑,๐๐๐ บาท ผมจะเอาไปทำอะไรได้ ผมต้องใช้จ่ายเงินวันหนึ่ง ๆ ไม่ใช่ช้อย ช้อยหอก, ช้อยธนู, โล่, ช้อยเขียนหน้าและอื่นๆ อีกสารพัดนึกว่าสงสารคนป่าที่นำเอ็นดูเอะครับ "

กิมหงวนพูดตบตบ

" กูให้ ๒,๐๐๐ พัน โวย ไม่ต้องพูดมาก เอาที่เอา ถ้าไม่เอาที่รับกันอีกหรือยังงี้ว่ามา "

หัวหน้าคนป่า เห็นอาเสียพูดจึงขังก็เสียงอ่อน

" เอา-เอาครับ สองพันก็สองพัน "

อาเสียล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมา

" พี่ชาย แกต้องสัญญาต่อกันเสียก่อนว่าแกได้เงินไปแล้วแกจะไม่คิดทรยศหักหลังกัน "

" ผมรับรองครับ ให้ผมตายโหงตายหารากเลือดแดงตายยังได้ ผมไม่ใช่คนป่าเฮงซวยหรือกครับ เราเป็นคนป่าสมัครเล่นก็ต้องรักศักดิ์ศรีของพวกเรา "

" เออ แน่นอนนะ หักหลังละก็อึงฟุ้งไปเลย " พูดจบกิมหงวนก็หยิบปีกธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปีกเบือเริ่มออกมานับได้ ๒๐ ฉบับส่งให้นายเลอพงส์หัวหน้าคนป่า ทันใดนั้นเองเสียงคนป่าก็ไซโยโห่ร้องขึ้นคือกดีใจที่ได้เงินหลายต่อหลายคนเดินออกมาจากที่ซ่อน หัวหน้าหันไปร้องตวาดเสียงลั่น

" หลบเข้าไปก่อนซีโวย แหม-พอเห็นเงินเข้าตาลูกเขี้ยวทำยังงี้เสียเถียรตคนป่านีหว่า "

เสียงคนป่าคนหนึ่งร้องตะโกนมา

" อย่าเล่นอัฐยีนนะครับนาย ชินมูบมิบชักเอาไว้พวกผมเป็นปฏิวัติแน่ "

หัวหน้าคนป่าจู้ยปาก ยกมือเกาศีรษะแกร๊กๆ

" อ้ายพวกนี้ทำเป็นคนเมืองหลวงไปได้ เห็นเงินตาโต ขอมเสียความยุติธรรมและขอมเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่เกียรติของตน คุย-เดี๋ยวพ่อชักไว้พันบาทเลย " พูดจบนายเลอพงส์ก็ยกมือไหว้ ๒ สหายอย่างนอบน้อม

" ขอบคุณนะครับ อย่าคิดอย่างโน้นอย่างนี้เลยคุณ นึกว่าให้ทานพวกผมเอะครับ คุณมั่งมีก็แบ่งให้พวกผมใช้บ้าง ผมพูดอย่างนี้แล้วอย่าหาว่าผมเป็นคอมมิวนิสต์ละ พวกเราเป็นคนป่าก็จริง แต่สีแดงเราไม่ชอบพวกผมนับถือพุทธ "

ศาสนาและยังจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ สีแดงเขาไม่ให้มีกษัตริย์และไม่ให้นับถือพระเจ้า พวกผมไม่ยอมละ
ครับ คนไทยทุกคนก็คงไม่ยอมเช่นเดียวกัน แหม-เบ๊งก์ของคุณใหม่เอี่ยมเชียวนะครับ "

กิมหงวนมองคูหาหน้า คนป่าอย่างขบขันแล้วหันไปโบกมือเรียกพรรคพวก

" พวกเราไว้อย่างไร เราอยู่กับคนป่าเป็นพันธมิตรกันแล้ว "

หัวหน้าคนป่าหันไปร้องตะโกนเรียกพวกเขาบ้าง

" ไว้อย่างไร ท่านจ่ายเงินให้เราแล้วไว้อย่างไร "

เจ้าคุณกำแหงฯ กับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ชวนนายพรานกับ พล, ดร.ดิเรก และเจ้าแก้วลูกขึ้นจากที่มันเดินเข้ามา
มายังที่เจรจกัน ในเวลาเดียวกันเอง บรรดาสมุนคนป่าก็ทยอย กันเข้ามา กิริยาท่าทางอันดูร้ายเปลี่ยนเป็นอึ้งอัม
แจ่มใส

หัวหน้าคนป่าก้มศีรษะคำนับคณะพรรค ๔ สหายแล้วพูดขึ้นอย่างนอบน้อม

" ผม ต้องขอ อภัยโทษเท่าที่พวกผมได้ปฏิบัติการณ์รุนแรง ไปบ้าง อย่าถือโทษ โกรธเคืองพวกเราเลยครับ
ต่อจากนี้ไปผมอนุญาตให้พวกคุณท่องเที่ยวในบริเวณป่านี้ได้โดยเสรี สัตว์เครื่องจลนชนิดใดคุณอยากจะทำมันก็มา
ได้ทรัพยากรธรรมชาติมีเพชรทองแร่ธาตุต่างๆ คุณอยากได้เชิญขนเอาไปผมรับรองว่า พวกคุณจะไม่ได้รับภัย
อันตรายจากพวกผมอีกเลย "

" ฉันทึกว่าแกพูดภาษาคนป่าเสียอีก ที่แท้แกก็พูดภาษาไทยเราเอง นี้ ฉันทถามแกหน่อยเถอะ "

" เรื่องอะไรครับท่าน "

" เรื่องสุสานช้าง " เจ้าคุณกำแหงฯ พูดอึ้งๆ " พวกเราสืบทราบว่ามีสุสานช้างอยู่ในบริเวณป่าแถบนี้ แก
คงจะรู้เรื่องดี "

นายเลอพงค์ขมวดคิ้วขึ้น

" สุสานช้าง.... อ้อ-ที่ที่ช้างป่ามันเข้าไปถ่ายอุจจาระใช่ใหมครับ "

นิกรทำค้อย่น

" นั่นเขาเรียกว่าส้วมช้างไม่ใช่สุสานช้าง สุสานช้างคือป่าช้าของช้างที่พวกช้างป่าไปตายที่นั่น "

หัวหน้าคนป่าหัวเราะก๊าก

" ปู่โธ-อนิจจังทุกขังเฮ๊ย คุณเอาอะไรมาพูดครับ สุสานช้างนะมันมีแต่ในหนังเรื่องทารุณเท่านั้น
ผมอยู่ป่านี้มานานแล้วไม่เคยพบเห็นสุสานช้างเลย เคยเห็นแต่ส้วมช้าง ซึ่งมักจะมีทางรินหนองน้ำ "

พวกสมุนคนป่าหัวเราะลั่นไปตามกัน เจ้าคุณกำแหงฯ หันมาไล่บี้คนของท่าน

" ไหนมีงว่ามีสุสานช้างยังงี้ละ อ้ายขง "

นายพรานอึ้งแหม้งๆ

" อาจารย์ของกระผมแกบอกอย่างนั้นนี่ครับ แกพูดเป็นตุเป็นตะว่า มีสุสานช้างในป่านี้แน่นอน บอก
ตำแหน่งแห่งที่ไว้ให้เรียบร้อย ปากถ้ามีน้ำตก มีทางเดินคดเคี้ยวและมีช้างพลายตัวใหญ่เฝ้ารักษาถ้ำน้ำตก
ตลอดเวลา "

พวกคนป่าหัวเราะกรืน นายเลอพงค์กล่าวกับคณะพรรค ๔ สหาย

" อย่าพยายามค้นหาสุสานช้างเลยครับ เสียเวลาเปล่าๆ เชื่อผมเถอะ ผมคิดว่าใช้เวลาล่าสัตว์เล่นยังจะ
สบายใจกว่า ผมรับรองว่า ไม่มีสุสานช้างในประเทศไทยเป็นอันขาด แต่ส้วมช้างมีหลายแห่ง "

เจ้าคุณกำแหงฯ มองดู ๔ สหาย

“ ถ้าเช่นนั้น เราเลิกล้มความคิดที่จะค้นหาสุสานข้างได้แล้ว มุ่งหน้าล่าสัตว์กันดีกว่า อีกสัก ๕-๖ วันค่อยกลับบ้าน”

พวกคนป่ากับพวกนักล่าสัตว์สนทนาปราศรัยกันอีกสักครู่หนึ่งก็แยกย้ายกันไป เสียงกลองและเสียงโห่ร้องดังไกลออกไปทุกทีจนกระทั่งเงียบเสียง เจ้าคุณกำแหงฯ สั่งให้นายขงพาพรรคพวกของท่านออกเดินทางต่อไป

ท่ามกลางป่าใหญ่ไพศาลระหว่างวังชมพูกับดงพญาเย็นเสียงปืนเล็กยาวดังขึ้นตามจุดต่างๆ คณะพรรค ๔ สหายได้ทำการล่าสัตว์ตัดชีวิตกันอย่างสนุกสนาน นักนิยมนไพรยิ่งได้กว้าง, กระทิง, ตลอดจนสัตว์ชนิดหนึ่ง ที่เรียกกันว่าเกาะมูลีได้มากมายยิ่งกันจนกระทั่งลิงค่างและนกตัวเล็กๆ ฝ่ายหนึ่งได้รับความสุขสนุกสนาน แต่ฝ่ายที่ถูกล่าที่เป็นสัตว์เศรษฐกิจอันต้องสูญเสียชีวิต บาดเจ็บสาหัสวิ่งกระเจิงกระเจิงแตกตื่นไปทั่วป่า

คณะนักล่าสัตว์บรรดาศักดิ์ท่องเที่ยวอยู่ในป่าดงพงไพรได้ ๗ วันก็เดินทางกลับจากป่า

----- จบบริบูรณ์ -----